

Paint It Black

Contents

Paint It Black	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	45
21. Chương 21	48
22. Chương 22	51

Paint It Black

Giới thiệu

Cậu rất chân thật. Cậu cư xử nhã nhặn và lễ độ. Cậu biết khi nào nên giữ im lặng. Cậu biết cách đối xử tốt với một ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/paint-it-black>

1. Chương 1

Cậu rất chân thật. Cậu cư xử nhã nhặn và lễ độ. Cậu biết khi nào nên giữ im lặng. Cậu biết cách đối xử tốt với một người đồng thời duy trì khoảng cách vừa phải với người đó. Cậu trong mắt một người lạ đầy sự cuốn hút. Và... cậu rất đẹp.

Mối quan hệ ngang hàng... dù chỉ là hình thức...Đã trở thành cơ hội cho tôi biết được cậu.

Cậu là người đầu tiên... đã khuấy động... bão trong tôi.

Bức tường kiên cố ngắt ngưỡng...Dải rừng già rậm rạp vây quanh...Hai năm, tôi phải ở tại cái vùng quê vắng lặng này, nơi mà người ta phải tốn ít nhất là hai giờ đồng hồ để ra được thành thị. Nơi không có lấy một tuyến xe buýt chuyên chở cả ngày.Tôi không có gì để phàn nàn... vì ở đâu thì cũng có khác gì.

Khu nhà nội trú cao xây bằng gạch đỏ...Hai năm... Chừng đó thời gian có đủ để họ quên tôi?Tôi cầu mong là đủ.Nếu không, thì một lần nữa, tôi sẽ phải đến một nơi xa xôi hơn.Ở đâu cũng không quan trọng nhưng... Khi tôi nghĩ đến đôi mắt ngân ngấn nước, trong đầu lại thốn đau.

Xin đừng nhìn tôi bằng thứ ánh mắt đó.Em sẽ không làm gì được cho tôi... Em không thể làm được gì.Đừng nhìn tôi bằng đôi mắt đó.

Tôi thấy không khỏe.Căn phòng giá lạnh đón chào tôi là nơi cao nhất và rộng nhất, có được nhờ sự quan tâm trưởng giả của họ.Căn phòng đặc biệt đến nỗi không cần phải chia sẻ nó với ai.Tôi không phải là loại có thể hòa đồng được với người khác, nhưng... chắc là người ta sợ những chuyện ghê tởm của họ sẽ bị tôi truyền ra.

Hô hô... Đừng lo làm gì.Dù sao thì tôi cũng chẳng có hứng thú với chuyện của các người.

Đặt lưng xuống cái giường lạnh lẽo, tôi đưa tay lên che mắt lại.

Lúc tôi đi... không có cả cơ hội để quay đầu nhìn lại.Tôi bị tổng đi, nhưng... đôi mắt em cứ ám ảnh.Em đang còn khóc không?Những tiếng khóc của em cứ quấu chặt lấy tôi không chịu buông ra. Quỷ thật.

Ngôi trường tôi buộc phải đến hội đầy những quý cô quý cậu giàu có và quyền lực, nét tự tin quá mức trên mặt họ làm sáng bừng cả khuôn viên trường.Vì một lý do nào đó, tôi thấy mình không hợp với cảnh này, nhưng tôi giữ im lặng, không muốn làm chuyện rắc rối thêm.Cả lớp học nhìn tôi, đứa “học sinh mới chuyển đến”, kẻ ở trong căn phòng đặc biệt mà ngay chính họ còn chưa được phép, với những con mắt nửa ghen tỵ, nửa hiếu kỳ.

Tôi không quen với những cái nhìn đó.Cái mà tôi quen thuộc là vẻ mặt đầy khinh bỉ, như thể họ đang nhìn vào một thứ gì hạ tiện.Đầy căm ghét nên họ phải bước lùi lại... Là những cái như vậy.Để thỏa mãn những ánh mắt đó, tôi đã gào lên như phát khùng.Nhưng bây giờ thì không cần phải làm thế nữa.Vì đứa trẻ thường khóc cho tôi không có ở đây.

Lặng lẽ... và vô tâm, đời sống ở nơi này trôi qua cứ thế.Như thường lệ, không có lá thư nào từ em.Tôi biết.Thư sẽ không đến... Tôi biết.

|| Chạm mặt ||

Ngày hôm ấy, cuộc đời dường như không thật vì nó quá yên bình và đơn điệu.Anh đến với tôi.

“Này!! Mấy thằng mất dạy!!! Đứng lại đó!!!”

Đêm đã quá giờ đi ngủ rất xa. Một tròng in hình ỏi vang lên.Tôi đặt quyển sách đang đọc xuống và đi ra cửa sổ.Tiếng một nhóm những bóng người đang chạy trong màn đêm và thầy giám thị ký túc xá đang đuổi theo họ với cái đèn pin trong tay.

Họ chắc đã bị bắt gặp khi đang trèo qua tường.Việc giam lỏng những đứa con trai máu nóng, những người đã có thể gọi là người lớn, ở một vùng hẻo lánh để dẫn đến những kết quả không hay.Họ sẽ thường xuyên trèo tường và đi vào thành phố, nơi họ có thể tận hưởng tuổi xuân của mình.Họ không quản ngại khoảng thời gian hai tiếng để đến được đó.Không may là.... Thỉnh thoảng họ bị bắt quả tang đang vượt rào, nhưng...Thật khó mà mong là thầy giám thị, một người thủ cựu và đạo đức đầy mình, lại có được lòng bao dung để làm ngơ hành động đó.

Khi tiếng chân của thầy giám thị xa dần, tôi quay mắt về quyển sách đang đọc dở.

Thịch!!!

Tôi quay đầu lại khi nghe tiếng động đằng sau tôi. Tôi nhìn vào cái bóng đã đi vào căn phòng tối mịt mà không có sự chấp thuận. Vàng trắng bị che khuất bởi những đám mây đã bắt đầu ló dạng. Trong dòng suối trắng đang đổ đầy khắp căn phòng, một mái tóc nhuộm vàng lóng lánh sáng. Thẳng lưng ngồi dậy, gương mặt trắng và rực rỡ dưới ánh trăng đi về phía tôi.

Như thế, anh đến với tôi.

2.

|| Chạm mặt ||

Trong im lặng anh nhìn tôi. Dưới trăng, tôi thấy anh đang đến gần tôi, cứ như đó là một việc hiển nhiên không cần phải đắn đo.

“Suýt!”

Anh đưa ngón tay trở trông hay hay của anh đặt lên môi một cách nghịch ngợm. Đôi môi của anh hiện ra dưới làn nắng đêm là một màu hồng nhạt.

Đẹp nhỉ..

Khi tôi đang mãi nhìn vào ngón tay trắng và làn môi hồng mà nó đang đặt lên, một giọng nói trầm và mềm phát ra.

“Cảm phiền... cho tôi nấp ở đây đến khi Chó Diên dịu xuống.”

“... ”

“Aa...Hôm nay... thật là xúi quẩy.”

“... ”

Anh nằm lên giường tôi không hề ngần ngại, và lẩm bẩm như đang nói chuyện với chính mình. Tôi đóng cái cửa sổ mà anh đã từ đó đi vào phòng. Tôi kéo rèm xuống và che đi thứ ánh sáng vàng đang rọi xuống anh. Tôi khóa cửa phòng lại. Anh im lặng nhìn những hành động của tôi, rồi phá lên cười.

“... ”

“A, xin lỗi nhé. Tôi không có ý chọc cậu đâu. Chỉ tại cậu chu đáo quá. Cứ như cậu đã từng che giấu rất nhiều người vậy. Ha ha...”

A..Thật ư? Tôi có nhiều kinh nghiệm trong việc che giấu bản thân mình hơn là che giấu người khác. Lúc đó, khi tôi hãy còn chưa biết lý do. Những cái nhìn thờ ơ lãnh đạm như mắt cá hướng vào tôi. Đủ để làm một trái tim non nớt khiếp sợ. Một căn gác xếp... một hốc cây mục rữa... một cái chuồng xẹp xệ... Tôi đã quen với việc bó gối lại, giấu mình vào bóng tối.

“Nhưng mà... Hình như tôi mới gặp cậu lần đầu?”

“... ”

Tôi cũng chưa hề biết anh.

“Tôi là Jang Woo Hyuk. Còn cậu?”

“... ”

Dù là trong tối đêm thăm thẳm, tôi vẫn thấy được rõ ràng nụ cười anh đang hướng về tôi. Mái tóc vàng mềm và gương mặt trắng đang vỡ tan trong màu xanh, ngay giữa bóng tối. Tôi hơi sững sờ trước một ý muốn đang nhẹ dấy lên... muốn nắm lấy bàn tay trắng anh đang đưa ra trước mặt tôi.

“Tôi là... An Seung Ho.”

“Này, này. Mày có nghe gì chưa? Tóc của Jang Woo Hyuk...”

“Mày thấy rồi hả? Thật ngẫu phải không?”

“Chó Diên thể nào cũng gầm ghè cho mà xem.”

“Mẹ... Dù lão có gầm ghè, lão cũng không động được đến một sợi tóc nào của Jang Woo Hyuk...”

Vì anh rời khỏi phòng từ rất sớm, nên tôi đã không chớp mắt được lâu. Khi tôi nằm trên bàn cố tìm lại giấc ngủ, chuyện của anh được kể đầy quanh tôi. Những câu chuyện về anh mà tôi chưa bao giờ nghe thấy, bắt đầu đi vào tai tôi sau khi tôi biết anh. Thật khôi hài... Họ nói gì về tóc của anh thế? Mái tóc vàng óng rất đẹp của anh. Không có gì là kỳ quặc. Bởi vì nó trông rất hợp với anh. Cứ như ngay từ khi anh sinh ra, nó đã rực rỡ vàng như thế. Tiếng của họ... nói đông nói tây về Chó Diên bắt đầu xa dần.

2. Chương 2

Thân người tôi trở nên mụ mị... Tôi nhắm mắt lại. Khi tôi đang chậm chậm trôi xa cõi thực... tôi nghe tiếng khóc của một người.

Ai đó?...? A... Là em. Em đang còn ở nơi đó không?... Em đang còn khóc không?

|| Hee Jun và Woo Hyuk ||

“Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?”

“Cái gì?”

Chàng trai với mái tóc đỏ sẫm màu rượu vang che đi một bên mắt khế nhãn mặt.

“Tôi đã lo vì ngày hôm qua cậu đột nhiên biến mất. Cậu đã ở xó nào?”

“À... à... Để xem...”

Cậu tránh câu trả lời... khi đôi mắt cười tinh nghịch. Chuyện gì vậy?!

“Và màu tóc này là sao đây?!”

“Đau.”

Mái tóc anh đang thô bạo nắm lấy vẫn mềm như mọi khi. Trước kia, nó là một màu đen huyền óng mượt.

“Buông ra.”

“....”

Đôi ngươi cậu thoáng sầm xuống.

“Cậu không có đủ tư cách để phê bình màu tóc của tôi. Moon. Hee. Jun.”

Khi những sợi tóc mềm trượt khỏi những kẽ tay anh, đôi mắt lẳng động của cậu bùng lên vẻ ranh mãnh.

“He! Cậu... khác với tôi.”

Anh vừa nói vừa đẩy bàn tay Woo Hyuk đang lướt trên mái tóc đỏ của anh ra.

“Ha! Khác chỗ nào?”

“....”

Đôi môi hồng của cậu khế nhếch lên trong giễu cợt. Đôi mắt cậu đang nhìn Hee Jun lại một lần nữa chìm sâu trong bóng tối. Tối quá. Cái màu đen đến cả ánh sáng cũng không phản xạ lại.

“Ê, Jang Woo Hyuk! Thầy hiệu trưởng đang gọi bạn!!”

Một chàng trai gọi cậu... hình như là bạn học chung lớp.

“Ồ, vậy hả? Cám ơn nhé!”

Woo Hyuk hét lên đáp lại và vẫy tay nhiều hơn mức cần thiết. Cậu trông như một đứa trẻ tinh nghịch khi làm thế. Hee Jun lặng lẽ thở dài.

|| Chạm mặt ||

“Hừm... ừm... Woo Hyuk, buổi sáng này thầy giám thị kỳ tức xá đã rất giận dữ đến tìm tôi. Em biết lý do mà phải không?”

“....”

“Cái tóc đó...”

“....”

“Tôi tin em, Woo Hyuk. Tôi thấy là màu vàng đó không hợp với một học sinh gương mẫu như em chút nào.”

“Em xin lỗi, nhưng em thấy không có vấn đề gì với mái tóc của em, thưa thầy. Em nhận thức được rằng nội quy nhà trường không hề ngăn cấm về chiều dài hay màu sắc của tóc cả.”

“..Thật, thật vậy ư? Hừm, nhưng mà...”

“Nếu thầy không còn gì chỉ bảo nữa thì em xin phép cáo lui.”

Anh cúi đầu chào một cách lễ độ, nhưng khí ngạo mạn toát ra từ anh.

“À, Jang Woo Hyuk...”

“....?”

“Thầy giám thị nói rằng thầy ấy nhìn thấy em trong đám học sinh đã trèo qua tường. Chắc không phải em chứ?”

“..Không thể nào. Ngày hôm đó, em thấy mệt nên đã đi ngủ sớm.”

“Hừm... Được rồi. Không thể nào là em được. Xin lỗi nhé. Tôi đã hỏi một câu hỏi vô ích.”

“Không. Không sao đâu ạ, thưa thầy.”

“Thôi được. Em đi đi.”

“Thưa thầy...”

“Ồ? Có chuyện gì?”

“Em lúc nào cũng biết ơn rằng thầy đã tin tưởng em.”

Trước cửa phòng hiệu trưởng, nụ cười anh mang trên môi bừng sáng vì những tia nắng ấm, nụ cười khiến người ta không thể nào không đặt lòng tin vào anh được. Tuyệt đối... không ai muốn có loại người này là kẻ thù. Không ai có thể thù ghét anh. Anh không tha thứ cho việc đó.

|| Hee Jun và Woo Hyuk ||

“Cậu không sao chứ?”

“Ừ. Cậu đã chờ ở đây tự nãy giờ?”

“À... Phải. Tôi chỉ...”

“Ha ha. Ngài Moon Hee Jun vĩ đại lại đứng trước văn phòng hiệu trưởng. Cậu chắc đang bị ám đầu?”

“Im đi, cái cậu này!”

“Ha ha ha!”

Cậu rất ít khi cười lớn tiếng. Một điều rất hiếm hoi, thường thì chỉ có hai nguyên nhân khiến cậu cười như thế.

Hoặc là cậu đang rất phấn khởi... hoặc là cậu đang tức giận.

“Hơ... Trời hôm nay đẹp quá! Chỉ lo học khi trời đẹp như thế này thì thật phí.”

Trời thật sự rất đẹp. Những tia nắng hong hanh đổ xuống, vờ tung trắng xóa chung quanh cậu. Mùa hè thật sự sắp đến rồi. Những bóng cây màu xanh trời thuần khiết sẽ vây quanh cậu, cậu sẽ lại đẹp cũng như hè năm trước. Mái tóc đen tuyền đã đổi màu, cứ như cậu phủ một lớp vàng lên đó, nhưng... Hình ảnh cậu vẫn trắng rục như trước. Mùa hè sắp đến này... Dưới vầng mặt trời nóng bỏng... Như mọi khi, cậu sẽ lại đẹp và cao quý hơn bất cứ người nào. Chắc chắn.. Cậu sẽ như thế.

“Sao cậu lại nhuộm tóc?”

“....”

“Nếu cha cậu biết được...”

“Moon Hee Jun anh bạn thân mến của tôi, tôi xin chân thành bày tỏ lòng biết ơn trước sự quan tâm đặc biệt của anh, nhưng... Tôi không hứng thú với những ai can thiệp vào đời tư của tôi đâu.”

Cậu đứng trước tôi, mỉm cười với cái đầu hơi cúi xuống, nhưng đôi mắt cậu không cười khi cậu nói. Tôi phải biết chỗ này là điểm dừng.

“....”

“....”

Cậu không bao giờ làm những việc cậu thấy không cần thiết. Bất cứ chuyện gì cậu làm đều được tính toán chặt chẽ trong đầu. Một nhà chiến lược bẩm sinh. Một thương gia. Cậu là một kẻ thù nguy hiểm cho bất kỳ ai.

“Ngày mai... có một cuộc họp buổi sáng, phải không?” “À... Ờ... Hình như là vậy.”

Nhiều khi, tôi không thể hiểu được cậu.

3. Chương 3

|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

Tôi thức giấc vì tiếng chuông rền rĩ vang lên báo giờ. Chết tiệt. Cái quỷ gì thế?!

Một buổi họp sáng. Tôi vừa nhắm mắt vừa kéo mình ra khỏi giường.

Nếu có một thứ mà tôi vẫn chưa quen được sau khi tôi đến nơi này... Thì đó là sự thiếu vắng một giọng nói nhẹ nhàng hay một cái chạm tay mềm mại đánh thức tôi. Khi bàn tay ấy, với ý muốn gọi tôi dậy, chạm đến, tôi chỉ muốn cuộn sâu vào trong tấm chăn hơn. Tôi không muốn thức. Tôi không muốn nghe thấy cái giọng nói luôn luôn ướm sùng khi gọi tôi. Tôi sợ phải nhìn vào đôi mắt đó.

Tôi lê tấm thân không muốn cử động của mình đi ra sân. Vì cỏ trên sân vẫn chưa kịp khô sương sớm, nên mắt cá chân tôi ướm dầm khi bước qua.

Tôi đứng trong cái hàng xộc xệch của những học sinh. Tôi không hứng thú gì với những bài thuyết giáo chán ngắt... nhưng khí trời buổi sáng thật tươi mát. Có vẻ như bầu trời xanh ngắt mấy hôm nay vẫn chưa bỏ chúng tôi mà đi.

“Nhìn Jang Woo Hyuk kia! Tóc nó vẫn màu vàng!”

“Đã biết mà! Hình như cả thầy hiệu trưởng cũng không làm gì được.”

“Nhưng mà nói thật, đâu có nội quy nào về việc nhuộm tóc đâu. Cái lão giám thị đó có bị điên không vậy?”

“Đi mà hỏi thầy giám thị ấy...”

Câu chuyện của anh lại vang lên...Dạo này tôi nghe về nó rất thường.Khi tôi ngược lên, tôi va phải ánh mắt anh, anh đang đứng trên bục giảng.Hình như anh đang cười. Với tôi?

Gì vậy? Anh là lớp trưởng ư?

Tôi đã không hề biết.Trước đây cũng có vài phiên họp sáng, nhưng đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy mặt anh, và chỉ ngày hôm nay tôi mới biết ra rằng anh là lớp trưởng.

Không đời nào tôi lại quên được một mái tóc vàng như thế.A.. Anh chỉ mới nhuộm tóc gần đây.Vậy thì trước kia... tóc anh có màu đen?Không biết tại sao, tôi không thể hình dung ra được điều đó.Mái tóc vàng của anh trông quá tự nhiên.

“Tôi là Jang Woo Hyuk. Còn cậu?”

#4

|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

Tôi trở về phòng sau bữa ăn tối và chúi mắt vào quyển sách đọc dở dang, nhưng tôi tập trung không được.

Cộc cộc

Tôi nhìn đồng hồ. 8:30.Tôi đã không hẹn với ai.

Tách.

“A! Xin chào. Tôi vào được chứ?”

Tóc vàng lấp lánh.Hôm nay tôi gặp anh hơi thường.

“Có chuyện gì ạ?”

“À, tôi muốn cảm ơn cậu về việc hôm trước. Tôi là loại người không thể sống trong nợ nần.”

Tôi nhớ nụ cười chói mắt hướng về phía tôi.Có phải anh lúc nào cũng cười như thế?Anh dễ dàng nở ra một nụ cười mà những người khác phải tập luyện hàng tháng trời trước gương mới có được.

“Nếu là việc ấy thì anh không cần phải bận tâm.”

“Ồ. Cậu đang đọc sách gì thế?”

Tôi nhìn anh đang hỏi và làm ngơ lời nói của tôi.Không thấy có vẻ gì là trịch thượng.Nụ cười đẹp đó vô tư nở trên khóe đôi môi mỏng của anh.

“....”

“Hừm... Almost Transparent Blue. Có hay không?”

“Cũng tạm được.”

“Thật ư...”

Truyện của Murakami Ryu hoàn toàn không thuộc về sở thích của tôi.Cái bìa của quyển sách mới là lý do lớn nhất kéo tôi đến với nó.Người ta nói rằng Ryu đã chính tay vẽ cái bìa ấy.Gương mặt nhìn nghiêng của một người phụ nữ được vẽ bằng một nét liền đơn giản.Không đẹp, cũng không sắc sảo.Nhưng tôi thích nó.

Sẽ hạnh phúc biết bao nếu như tôi có thể vẽ được em.

Mỗi lần tôi nhắc cuốn sách lên, một ý nghĩ vẩn vơ cứ chập chờn, nhưng... Không có gì quan trọng.Thư cũng không đến hôm nay.Tôi biết.Thư sẽ không đến. Tôi biết.

“Sống một mình cảm thấy thế nào?”

“Hử? Gì cơ?”

“Sống trong căn phòng đặc biệt... Cậu không thấy cô đơn sao...”

“À.. Cũng không hẳn.”

“Thật sao? Tôi thì cô đơn lắm. Ha ha. Tôi có thể đến chơi thường chứ, được không?”

Nụ cười như đùa giỡn.

“....”

“Tôi cũng không có bạn cùng phòng... nên tôi có thể ghé chơi chứ?”

Đôi mắt đang nhìn tôi không gọn một chút nào của sự ích kỷ. Thư đã không đến. Bây giờ... Không quan trọng nữa.

“...Vâng, tất nhiên.”

Anh đến phòng tôi gần như là mỗi ngày. Gần như là vào một giờ nhất định. Thân nhiệt của anh không đủ để làm nóng không khí trong phòng, nhưng...Tiếng thở của anh rất lớn, lấp đầy căn phòng.Đều đặn và ấm áp.

Sự ngại ngùng giữa chúng tôi dần dần biến mất.Cũng như trước, thư vẫn không đến.Và tôi trở nên quen dần. Thư sẽ không đến.

|| Hee Jun và Woo Hyuk ||

“Cậu đọc sách gì vậy?”

“Hử?”

Tôi hỏi khi nhìn thấy cậu đang chăm chú vào một cái gì đó, dưới bóng một cái cây lớn.

“Almost... Transparent Blue? Sách gì thế này?”

“Tôi không biết.”

Hình như cậu đã tập trung đến mức không hay biết rằng tôi đang đến gần.

“Mấy loại sách này không hợp với tôi. Một câu chuyện cổ tích mới vừa cho tôi. Ha ha..”

Cậu vừa nói vừa ngả đầu lên chân tôi.Vàng trán trắng của cậu hiện ra giữa mái tóc rớt lòa xòa.

“Tôi... thích những kết thúc có hậu. Giống như là... trong cổ tích.”

“....”

Cậu, người đang phàn nàn như một đứa trẻ, cậu đang yêu.

“Bạch Tuyết và bảy chú lùn này. Cô bé Lọ Lem này. Còn gì nữa... A, tôi cũng thích truyện Hoàng Tử Bé.”

“Hoàng Tử Bé có một kết thúc có hậu sao?”

4. Chương 4

“Phải, đó là một kết thúc có hậu.”

“...”

“Con cáo có thể vẫn đang chờ trên cánh đồng vàng...Không khi nào... Nếu không vì cậu Hoàng tử nhỏ...Tại vì con cáo đã được thuần hóa bởi cậu hoàng tử nhỏ...Tại vì con cáo vẫn đang chờ đợi... thế nên đó là một kết cuộc hạnh phúc.”

“...”

Với vầng trán trắng tinh lồ lộ ra, cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ hơi thở cậu nhẹ nhàng. Con cáo và cậu hoàng nhỏ đã không gặp lại nhau. Nhưng... Đó là một kết cuộc hạnh phúc. Nếu cậu đã nói thế... Thì những suy luận khác đều không cần thiết nữa.

#5

“Hôn em đi.”

“...”

Đôi môi em tôi đang chạm vào nóng hôi hổi. Của tôi thì sao? Đôi môi tôi trên môi em... Chắc là rất lạnh?

Tôi nhớ lần đầu tiên em ra lệnh cho tôi. Tôi là kẻ không được quyền chọn lựa... nhưng em lại là người đang run rẩy.

Khi hai đôi môi rời nhau, em đã khóc. Tôi nhớ ngày hôm ấy... Khi những tia nắng xuyên qua khung cửa sổ nhỏ đang chiếu lấp lánh trên đám bụi dâng lên chỗ giữa em và tôi... Em khóc... và tôi bị phản bội thêm lần nữa.

Tôi nấp kín, để tránh những ánh mắt cá nhìn chòng chọc vào tôi. Căn gác xép đã mục nát cùng với những ký ức kinh hoàng của thời thơ ấu... đã sụp đổ... vào cái ngày em khóc và tôi bị phản bội lần thứ hai.

Cái sàn nhà oằn mình kẻo kẹt mỗi lần có người bước lên và những cột gỗ đã bắt đầu mục ruỗng quá yếu ớt để giam chặt hai cơn ác mộng.

“Ừ... ưmm...”

Sau bữa tối, tôi thiếp đi khi đang đọc sách. Khi mở mắt ra... Tất cả chỉ là bóng tối... và lặng thinh. Giây phút tôi ngồi dậy khỏi giường, tôi phát hiện ra rằng không chỉ có mình tôi.

“Ai đó?”

“...Ồ. Cuối cùng cậu đã thức ư?”

Là anh. Giọng nói trầm đang ngân lên một cách dễ chịu. Giọng nói anh không sùng mẫn như giọng của em. Tôi bật chiếc đèn ngủ lên. Anh hiện ra trong làn ánh sáng vàng. Hình như anh đã có mái tóc vàng như thế ngay từ khi anh mới chào đời. Những sợi vàng lóng lánh của anh không thể nào là từ hóa chất, dù là có nhuộm món tóc hàng chục hàng trăm lần. Nhưng anh không cười.

“Anh đang làm gì ở đây?”

“....”

“Cậu... đeo một chiếc xuyên tai.”

Thỉnh thoảng anh làm ngơ những lời nói của tôi. Những ngón tay thuần trắng như sữa chạm vào vành tai tôi.

“Thật đẹp...”

“....”

Em cũng đã nói như vậy. Khi em tự tay đeo nó cho tôi... Tôi nhớ những ngón tay của em nóng rất trượt qua gò má tôi. Khi tôi nhận ra rằng món quà của em mà tôi đã tưởng là một mảnh thủy tinh, lại là kim cương thật. Tôi chế giễu sự táo bạo ấy của em.

“Kim cương là một lời cầu hôn. Lời tỏ tình bền lên... Vẻ đẹp không bao giờ phai nhạt... và một tình yêu bất diệt.”

Hơi thở em làm chỗ xung quanh tai tôi nhột nhột. Lưỡi em đụng vào vành tai tôi. Cái lưỡi ướt liếm khắp chiếc hoa tai.

“Đây là nói về nhẫn. Với xuyên tai thì không có ý nghĩa gì hết.”

Tôi nói khi đẩy em ra.

“Hừm.. Phải, đúng như thế. Với xuyên tai thì không có ý nghĩa gì hết.”

“....”

Xiềng xích... còng tay... lưới nhện... và xuyên tai. Xuyên tai.Có rất nhiều thứ để giam hãm con người ta lại...Nhưng chỉ có hai cách để thoát ra.Sự lệ thuộc vĩnh viễn. Và phản bội.

“Cậu...”“An Seung Ho...Tự dừng chuyển đến đây từ trường trung học.Người bảo hộ là chủ tịch của tập đoàn.Ở trường cũ của cậu...Hừm... Cậu là một học sinh cực kỳ có vấn đề. Ha! Nhìn cậu không giống chút nào.”

Anh đang cầm một tờ giấy màu trắng trên tay. Tôi lao về phía anh.

“Anh đang làm cái quỷ gì?!!”

Tay tôi đang nắm lấy anh run rẩy.Anh bình thản.

“Bình tĩnh đi. Tôi chỉ điều tra vì thấy tò mò.Kết quả không được sự mong đợi của tôi. Cậu... là một người được phủ kín một tấm màn bí ẩn, hơ hơ!”

“....”

“Cậu kích thích sự hiếu kỳ của tôi.”

Anh mỉm cười.

“Anh muốn gì?”

“Ồ! An Seung Ho, chắc cậu xem tivi nhiều quá phải không.? Ha ha.Tôi chỉ tìm hiểu vì tôi tò mò thôi. Vì cậu không nói cho tôi nghe.Nên tôi phải tự đi làm việc ấy.”

Không cần phải nói gì hết.Không ai vui sướng và không ai muốn vậy.Hai đồng tử của anh lảng xuống. Không hề xa lạ tí nào. Tôi nhớ mình đã thấy chúng ở đâu đó...

“Và, một người em trai cùng cha khác mẹ.”

Như một con cá nhiệt đới trong hồ kiếng... sắc sỡ... và... vô cảm.Vô cảm. Vô cảm.

“Chắc cậu ghét nó lắm?”

Tuổi thơ... Cái sàn nhà cũ đầy bụi... của căn gác xép mà tôi hay chui vào nấp.Kèo kẹt...

#6

..Như một con cá nhiệt đới trong hồ kiếng... sắc sỡ... và vô cảm.Nhưng lại làm người ta... choáng váng.

|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

Ngồi trên mép giường, tôi tựa cằm trên những ngón tay đan vào nhau.Xung quanh toàn là bóng tối.Tíc tíc... Chỉ có tiếng kim đồng hồ vang lên mồn một.

Tíc tíc.

Chắc cậu ghét nó lắm?

Tíc. Tíc.

Nó.

Anh không đòi hỏi một câu trả lời.Đó là một sự khẳng định.

Anh rất điềm nhiên.Đôi mắt tịch mịch. Hai con ngươi đã tối đến nỗi ánh sáng không thể lọt vào, đang từ từ lóe lên.Về nghịch ngợm đã trở lại đôi mắt nâu ấy.

Thật khó hiểu.Anh đã biết được bao nhiêu?

“Chỗ này. Từ nay mày sẽ sống ở đây.”

Cái nơi xa lạ mà tôi đã bị những bàn tay to lớn kéo xềnh xệch tới...Khu vườn tưởng chừng như vô tận và ngôi nhà như một tòa lâu đài với nhiều phòng...Tôi đã nghĩ tôi sẽ vui sướng khi bước lên thảm cỏ xanh mượt bằng đôi chân nhỏ bé của mình.Tôi đã ganh tỵ với những đứa bé lần lượt rời khỏi viện mồ côi, tay nắm chặt lấy tay của những người đàn ông và phụ nữ trông rất hiền.Tôi đã mong rằng mình cũng sẽ ra khỏi trại mồ côi như thế.Tôi đã tin là sẽ có một ngày mà tiếng mẹ... hay cha, không còn nghe xa lạ ngập ngừng nữa.

Tôi đã vui sướng, cho đến khi tôi đặt chân lên cái sàn nhà bóng loáng trong phòng khách.Cho đến khi tôi đứng trước đứa bé ấy, đứa bé có mái tóc và đôi tròng mắt màu hạt dẻ.Tôi đã vui sướng.

“Lại đây! Chào cậu chủ đi. Đây là cậu Hyun, từ nay mày sẽ hầu hạ cậu.”

Đứng sau một người vú có thân hình to lớn, nó bầu lấy mép váy của người đó thật chặt, và thò đầu ra phía trước nhìn tôi.Ngập ngừng, nó rời tay khỏi chiếc váy áo và khẽ chìa về phía tôi.

5. Chương 5

“..Xin chào. Em là An Chil Hyun. Năm nay em mười tuổi.”

Tôi nhìn bàn tay nhỏ xinh xắn của nó đang thẹn thùng đưa ra cho tôi.Cho đến lúc thằng bé ấy, không hiểu vì lý do gì, đột nhiên òa lên khóc và chạy đến ôm lấy người vú, tôi vẫn chỉ đứng nhìn bàn tay của nó.

Nó đã hơi mỉm cười với tôi... rồi lại khóc nức nở.Tôi không hiểu. Đứa hai mắt đang ngấn đầy nước là tôi... Nhưng đứa bé ấy lại khóc trước.Sau đó... chuyện ấy trở thành một nhiệm vụ hằng ngày đáng căm hận.

Em đã khóc trước.Nước mắt của tôi đã khô cạn từ bên trong, để lại những hạt muối trắng và mặn lúc nào cũng làm tôi nhức nhối.

Tôi không hiểu. Em là người ngay từ đầu đã có được tất cả mọi thứ.Tôi là kẻ hiểu rõ vì sao đôi mắt ơ thờ của con cá nhiệt đới ấy nhìn tôi và cố nuốt lấy những ánh mắt đó...Tôi là đứa bị bắt buộc... phải ở nơi đó.Nhưng em luôn luôn là người khóc.

Em đang khóc cho tôi?

|| Hee Jun và Woo Hyuk ||

“Có chuyện đã xảy ra ư?”

Lần đầu tiên cậu gõ cửa phòng nội trú vào buổi sớm tinh mơ như thế.Có phải là ảo giác không khi tôi đang thấy cậu chừng như có vẻ đau đớn... và một chút mệt mỏi?

Tôi đến gần cậu, cậu đang nằm trên giường, mắt nhắm lại, và lấy tay khuấy mái tóc vàng của cậu.Tôi thích cái mềm mại đang lướt qua đầu ngón tay tôi.

“Jun. Tôi phải làm gì bây giờ?”

“....”

Cậu nói với đôi mắt giấu ở đâu đó tôi không thấy.Có phải... là ảo giác không, khi tôi nghe như giọng cậu đang run rẩy?

“Có một thứ mà... tôi muốn.”

“....”

Việc ấy lại thành vấn đề gì chứ?Cậu luôn luôn có được những thứ mà cậu muốn.Cậu sở hữu mọi thứ, ngay cả khi cậu không muốn như vậy.Tôi cũng là... vật sở hữu của cậu.

“Là cái gì thế?”

“ ... ”

Nói cho tôi biết.Nếu cậu muốn, tôi sẽ mang nó đến cho cậu.Ngay cả tận cùng địa ngục tôi cũng sẽ đi để tìm nó cho cậu.Nếu nó là món đồ của người khác, tôi sẽ đánh cắp nó cho dù tôi phải giết người đi nữa.Nói cho tôi biết, cậu đang muốn gì.

“Ha ha... Con cáo.”

“ ”

“Tôi muốn nó. Con cáo đứng chờ trên cánh đồng vàng. Tôi muốn nó.”

“Được.”

Tôi sẽ lấy nó cho cậu. Nếu cậu muốn...Tôi sẽ ăn cắp nó từ cậu hoàng tử nhỏ nếu như tôi phải làm thế.

Tôi để môi lên vàng trán rồi tóc lan vàng của cậu.Cậu hơi mỉm cười. Thế là đủ cho tôi.

#7

Em, người mà tôi nhớ, không có ở đây.Em, người mà tôi tin là tôi yêu, không hề tồn tại trong thế giới này.

Vì tôi đã giết em trong tôi một cách tàn nhẫn.Em đã bị hủy diệt.

|| Seung Ho và.... ||

Mặt trời mọc... và mặt trời lặn.Hộp thư của tôi vẫn rộng toang như thường lệ.

Bình minh lên... và đêm xuống. Anh không đến nữa.

Với đôi mắt sâu lắng không thể xóa khỏi tâm trí...Anh khơi lên vết sẹo một cách rất thản nhiên.Và xô vỡ khoảng cách giữa hai người... đã bắt đầu trở nên thân thuộc.

Anh chắc là đã mất hứng thú rồi.Anh chắc là đã quyết định chơi một trò đùa với kẻ không biết từ đâu lại có bộ mặt sâu thẳm đã làm anh gai mắt, một kẻ không có gì đáng để ai ghen tỵ...Vì lịch sự... Anh đã mỉm cười tử tế... đối xử với tôi như thể anh thấy thích.Và rồi... chạm vào vết thương của tôi và biến mất ư?Không thú vị.Thật sự không thú vị tí nào.

Tôi lại một mình. Và, lại... trở về điểm khởi đầu.

Mặt trời mọc... và mặt trời lặn.Hộp thư của tôi... hộp thư?!

Không trống rỗng?!!!

Tôi cầm chiếc phong bì trắng lên với đôi tay run run.Có phải là em không?

Trong cơn vội vã, cái bì thư rách toạc một cách xấu xí.

Vứt.

Mảnh giấy rơi lờ lững xuống sàn nhà.

[Tôi có chuyện cần nói. Hãy gặp nhau ở khoảng sân trống sau lưng núi lúc năm giờ.Woo Hyuk.]

Chuyện này thật không thú vị chút nào đâu, Jang Woo Hyuk.Đùa cợt tôi... không thú vị nữa đâu.

Ha ha... Ha ha ha!!!Gì vậy? An Seung Ho, mê tưởng hết như một thằng nguLàm sao thư có thể đến? Chính mày là người đã bảo đừng viết.Làm em khóc từ đầu đến cuối... mày lại đang mong chờ cái quái gì?!

Như đang trượt khỏi bức tường, tôi đổ phịch xuống.

Vết sẹo chưa bao giờ lành, đau.Tất cả... là do anh ta.Thư sẽ không đến.

Tôi siết chặt hai nắm tay khi tôi đi về khoảng sân trường.Thư.sẽ.không.đến.

Tất cả là vì... Anh.

Đầu hè, nhưng gió đêm lại lạnh. Có lẽ là vì gần núi...

Khi tôi đợi anh, tôi đã hứa... Sẽ xóa đi nụ cười đáng cảm hận đó trên khuôn mặt trắng của anh. Sẽ không ngưng lại cho đến khi nào khuôn mặt trắng đậm đầy máu.

Như thế mới đủ để đáp trả lại việc anh đã xát muối vào vết sẹo chưa lành của tôi. Rắc.

Là anh? Tôi quay người về hướng tiếng động ấy phát ra.

“?!!!”

“Cậu là... An Seung Ho, phải không?”

“....”

6. Chương 6

Mái tóc màu rượu đỏ dài ngang cằm gây ấn tượng mạnh mẽ. Dù trong một nơi tranh tối tranh sáng, gương mặt ngọt nhạt ấy gây ấn tượng mạnh mẽ. Và, đôi mắt to chưa bao giờ tôi trông thấy đang phủ đầy... vẻ thù địch?!

Hắn từ từ đến gần tôi.

“Cậu là An Seung Ho, phải không?”

“...Anh là ai?”

“Ku ku... Vậy là đúng rồi.”

“?!.. Aaa!!”

Một cơn xoáy buốt nhồi vào bụng tôi. Tôi khụy xuống, ôm chặt lấy chỗ đó. Những cú đá thô bạo tới tấp như mưa phủ xuống tôi đang quy ngã. Những nắm đấm càng lúc càng mạnh hơn làm tôi không thở kịp...

Không có một lời giải thích. Dĩ nhiên chẳng có ai lại thanh minh một cách lịch sự trước khi đánh người khác hết.

Không có cả thời gian để kháng cự lại.

“Gì thế?! Thằng khốn này!”

“Khụ... Haa... haa...”

“Mày thật lì lợm. Cả một tiếng rên cũng không? Mày cho đó là tự hào?”

Người nói, tự hào? Tôi không biết nó là cái gì hết. Ngay từ sớm tôi đã học cách làm sao để nín thở. Làm sao để cắn răng lại... và đợi cho những giây phút ấy qua đi. Khi cơn thịnh nộ đổ lên tôi đã lắng dịu... Mới bắt đầu thở lại. Đó là điều mà tôi đã học được.... Đó là cách mà tôi sống sót cho đến bây giờ. Nếu như không học được... có lẽ đã tốt hơn.

“Ha-aa... Anh... là... khụ... khụ... là...?”

“Shh...”

Tôi bị nắm tóc, dựng đầu dậy. Những ngón tay trắng lạnh lẽo chậm rãi lướt trên mớ tóc rối bời của tôi. Đôi mắt đã mù mờ vì máu chảy của tôi bắt gặp một cái nhìn đang chòng chọc vào mình. Đồng tử màu xám. Không giấu nổi bất kỳ cảm xúc nào.

“Anh là... khụ... khụ... cái quái gì...?”

” Vì sao tao phải nói tên cho mày nghe chứ?!!!”

Tôi không hiểu. Sự giận dữ... thù địch... và vẻ đau đớn... đang hướng về tôi. Làn khí lạnh lẽo từ mặt đất tôi hầu như không thể cảm nhận được.

“..Mày chỉ cần biết một điều. Mày sẽ rất mau thuộc về Jang. Woo. Hyuk.”

Đồng tử màu xám tôi chưa bao giờ thấy qua... Trợn lồi đình không rõ nguồn cơn... vẻ đau đớn... và... Jang... Woo... Hyuk.

À... phải. Tôi đang đợi anh đến. Nhưng... Anh đã không đến. Không đến. Thật là... không thú vị gì hết.

#8

Cánh tay đang chìa ra giúp tôi... Con đường tắt nhanh nhất đến Địa ngục.

... Ngay lúc này, tôi nắm lấy tay anh.

|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

Ấm quá.... Cứ như tôi đang ngâm mình trong một bồn nước nóng, rất mềm, rất dễ chịu. A... Tôi thật sự không muốn mở mắt. Cứ tiếp tục... Như thế này.

“Ke...”

“?!!”

“Ồ, cậu tỉnh rồi à. Xin lỗi nhé. Cậu ngủ giống như mèo ấy. Dễ thương. Ha ha..”

“Đây là...?”

“À, đây là phòng tôi.”

“....”

“Ồ. Người cậu có sao không?”

Tôi tránh những ngón tay trắng đang tiếp cận tôi.

“Người đó... biết tôi là ai... và anh.”

“Ý cậu là gì?”

“Tôi đọc thư của anh mới đến đây.”

“... ”

“Làm sao anh tìm được tôi? Anh giải thích thế nào?”

“Tôi chưa bao giờ gọi cậu ra hết. Chỉ tình cờ... Tôi bắt gặp cậu đang nằm gục ở đó. Có thể nào, cậu đang nghi ngờ tôi?”

“....”

“Có tàn nhẫn quá không? Đối xử với người đã cứu cậu như vậy.”

“Tôi chưa bao giờ nhờ anh cứu tôi.”

“Hừm... Đúng vậy. Cậu chưa bao giờ nói thế. Xin lỗi... là tôi đã giúp cậu. Làm ơn tha lỗi cho tôi đi?”

Tôi không có tâm trạng để đùa cợt. Hơn nữa... là đùa cợt với anh.

“Ai là người đã đánh cậu?”

“Sao? Định trả thù dùm tôi à?”

“... ”

“Đừng xen vào chuyện của tôi. Cũng đừng giúp tôi. Đừng nói anh là bạn... chấm dứt hết mọi hứng thú của anh đi. Tôi không cần ai làm bạn hết.”

Tôi đá tung tấm chăn trắng và đi xuống giường. Tôi nghe thấy tiếng anh khô khốc khi đang đi ra cửa.

“Ha ha. Tôi cũng không cần bạn.”

“?!”

Đôi mắt của anh đổi khác khi tôi quay người lại. Vẻ nghịch ngợm trong màu mắt nâu đã biến mất không còn vết tích. Chỉ còn một thứ ánh sáng đen mù mịt đang từ từ dâng lên từ đáy vực.

Như một con cá nhiệt đới trong hồ kiếng... sắc sỡ... và... vô cảm..... vô cảm.

“... Hyunie là ai vậy?”

“!!!”

Nhưng..... lại làm người ta choáng váng.

|| Hee Jun và Woo Hyuk ||

Lần thứ hai cậu đến tôi với vẻ mặt khác lạ.

“Cậu đã làm gì?”

Tôi biết ngay cả khi cậu hỏi bằng cái giọng khô khốc ấy. Cậu đang giận dữ. Cậu đang giận dữ. Với tôi.

“Tôi vất cậu ta ở đó để cậu có thể nhớ về. Cậu không thấy cậu ta à?”

“....”

“Thoạt nhìn tôi đã biết. Cậu ấy... Cậu ấy chính là con cáo mà cậu nói đến, phải không?”

Tôi đã biết ngay tức khắc. Để mang nó đến cho cậu... Tôi đã lắng nghe chăm chú từng lời một. Tôi nhớ giọng nói cậu khi nhắc đến nó nghe như cậu đang yêu.

“Ồ hơ.. Đầu cậu ấy... rất là nhỏ. Thật dễ thương.”

.... Phải. Tôi đã nghĩ vậy.

“Đôi mắt cậu ấy tròn... Tôi nghĩ sẽ rất dễ thương nếu cậu ấy cười. Nhưng mà cậu ấy chưa có cười... Ừm...”

“..Tôi... chưa thấy... có ai lại cười tuyệt diệu được hơn thế.”

“Tôi muốn nó... Tôi thật rất... muốn nó.”

Được. Nếu cậu muốn... Tôi sẽ biến điều đó thành hiện thực. Tôi sẽ mang nó đến cho cậu... dù cho... tôi có phải...giết... nó.

Cậu đến gần. Gương mặt trắng của cậu dưới ánh trăng... nhìn nhợt nhạt một cách chết chóc. Cậu lúc này đang rất giận.

“Phải. Chú nhóc đó... đúng là cậu đã trao cậu ấy cho tôi. Nhưng... Đừng đụng đến một sợi tóc của cậu ta.”

“....”

Mái tóc cậu, càng lấp lánh hơn vì ánh trăng, quấn chặt lấy tia nhìn của tôi. Không hợp với cậu. Tóc vàng không hợp với cậu.

Khi cậu bước đi ra cửa, cậu quay lại nói với tôi.

“Và một điều nữa. Đừng dùng tên của tôi.”

Tóc vàng thật sự không hợp với cậu.

“Cậu không hài lòng với một tên Moon Hee Jun sao? Chắc chắn là, cậu

7. Chương 7

không cần cái thứ hai?”

Chỉ hài lòng với một?Nếu tôi cần hai cái thì sao?

Con cáo đợi chờ hoàng tử nhỏ... vẫn đang đứng trên cánh đồng lúa vàng như màu tóc cậu.Khi cậu hoàng tử lớn lên... và không còn là cậu hoàng nhỏ nữa.Khi thời gian trôi... và cậu hoàng tử không còn có mái tóc vàng.Con cáo không có sự chọn lựa nào ngoài việc đứng đó bám víu vào thiên thu.Cậu hoàng tử nhỏ, người được con cáo chờ, có hạnh phúc không?Con cáo, kẻ đứng chờ mãi mãi, có hạnh phúc không?

Cậu không hề biết... Có thể cậu không hề cố tình tìm hiểu.Lần đầu tiên tôi ghét cậu.

Tôi ghét mái tóc vàng của cậu.

#9

|| Seung Ho và... ||

Quãng đường về phòng xa diệu vợi.Những bậc thang không có đoạn kết... Hành lang qua tòa nhà chính ngọt ngào sương.Muốn tới cái hốc đơn độc này...Lại phải đi xa đến vậy ư?

“Tôi đến chơi thường được không?Tôi cũng không có bạn cùng phòng.”

Anh nói rất tỉnh nhiên. Làm như khoảng cách từ phòng anh đến đây không là gì hết.Làm như việc đi rong lúc nửa đêm là rất đời thường tình.Cầu thang tối âm u. Mùi không khí ẩm ướt đậu trên da thịt.Mỗi đêm, anh đã băng qua những thứ đó để đến với tôi?

“Hyunie là ai vậy?”

Giọng nói thấp, và khô khan.Giọng của tôi cũng đã từng như thế. Khô khan, lạnh lẽo. Dễ làm người ta khóc.Như giọng của một người chỉ thấy thỏa mãn khi thấy nước đọng trong đôi mắt kia.

“Hyunie là ai vậy?”

Xem nào. Tôi không biết đâu. Ai là Hyunie?Ai có thể là Hyunie?Không nhớ.Tôi không nhớ nữa.

“Anh này. Em ngủ ở đây có được không?”Ghét ngủ một mình lắm.Hở?Được không?”

Bước trên hành lang dài thật dài... Rón rén...Em đến với tôi.Tôi nhớ... khi tôi nói đùa với em rằng có một con quái vật sống trong chỗ tối đằng kia.Em khi ấy... mắt ứ nước. Đắm đuối.Bất kỳ nỗi nghi ngờ nào cũng bị phủ định bằng đôi mắt chứa đựng niềm tin tuyệt đối ấy.Em đã tin tôi.

“Hyun, nghe cho kỹ nhé. Chỗ đó, thấy nó tối không? Có một con quái vật ở cuối hành lang đó. Ban ngày nó đi ngủ mất và ban đêm, nó thức dậy để ăn thịt những nhỏ dễ thương như em nhé. Bởi vậy, ban đêm em chớ có đi đâu...”

“Còn anh thì sao? Anh có bị gì không?Anh cũng dễ thương mà. Vậy... anh cũng không được một mình. Em sẽ bảo vệ anh.”

Bảo vệ.

Tôi đã bỏ lại em... ở cái chỗ tối và lạnh lẽo đó.Cái chỗ hệt như ma trận mà một khi lạc lối em sẽ không bao giờ tìm được đường ra.Cái chỗ u mê làm người ta dậm bước đó, con quái vật có còn nấp không?Có còn giấu người rình chờ, với hai mắt long lên?Con quái vật tóc nâu, nuốt chửng điều bí mật trong hai tròng mắt không có cảm xúc.An Seung Ho. Tôi ghé thăm con quái vật đã giống y như cậu ta vậy.

|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

“Cậu định làm ngơ tôi sao? Vậy có quá tàn nhẫn không?”

Liệu ý nghĩ đi nhanh qua một người đang được chúng bạn vây quanh có quá tàn nhẫn không? Không thể đưa trên một đoạn đường dài, tôi bị tay anh bắt lại và bị chất vắn ngang nhiên... Tôi có quá tàn nhẫn không? Ánh mắt hút hồn... Cái cười khó dò... Sự tự tin toát ra trắng lóa. Ai là người đang quá tàn nhẫn đây?

“....”

“Đừng làm thế. Nếu cậu làm thế, tôi sẽ không vui.”

“....”

Hai con người màu nâu trong suốt vẻ đùa rỡ... Hai tròng mắt nghiêm trang, như có vẻ bị tổn thương... Đây là giả?

Có một điều tôi vẫn chưa nói với anh.

“Hyunie là ai vậy?”

Anh biết được bao nhiêu? Tôi có nên đề phòng? Anh đã nắm được yếu điểm của tôi chưa? Tôi không có nhũ hững làm một trò đùa cho anh đỡ chán đâu. Thật không vui tí nào.

Vết sẹo.

“An Seung Ho. Đến phòng giáo viên một lát...”

“Seung Ho, em đang ở một mình một phòng đúng không? Hôm nay có một học sinh mới chuyển đến. Tiện nhất là hai đứa ở chung. Nó là học sinh năm nhất, nên thầy thấy không có vấn đề gì.”

Cái không gian anh đã tự tiện dựng nên... Tôi cũng tùy hứng mà quen với nó. Anh đập đổ nó. Tôi quay về điểm khởi đầu. Không có thay đổi gì, dù căn phòng lạnh sẽ được xẻ làm hai.

“Đừng làm thế. Nếu cậu làm thế, tôi sẽ không vui.”

Một bên là mắt nâu nhạt lẫn với vẻ đùa vui. Một bên là người thăm đen được đóng khung bằng sự nghiêm túc. Bên nào là giả?

“Seung Ho, ý em thế nào?”

“Ồ! Vâng. Sao cũng được ạ.”

8. Chương 8

“Được rồi. Xem như là em đã đồng ý. Em có thể đi. Trưa nay em học sinh mới đó sẽ tới...”

Những bước chân nặng trĩu. Ngõ về khu nội trú lúc nào cũng xa xôi thế. Có thêm bạn chung phòng cũng không là gì đặc biệt đâu.

Lần theo con đường mòn chừng năm phút sẽ đến khu nhà gạch đỏ.

Thật tình... Cái chỗ này sẽ trở nên quá sức khi mùa hè đến. Sẽ rất xanh. Toàn xanh. Xanh đến mức nghẹn thở. Nếu có vì thế mà nghẹn thở, tôi chắc sẽ không thấy tiếc thương. Soài người trên mảng màu xanh ngắt, nghe hô hấp loảng dẫu, mạch từng nhịp thưa đi... Tôi chắc sẽ có thể tha thứ. Khuôn mặt thoảng qua bất chợt, nhưng chưa bao giờ buông tay.

Một chiếc bóng thỉnh gây đứng đó với đầu cúi xuống. Và khoảnh khắc bắt đầu chìm lặng. Và khi những ngọn tóc đen phủ xuống bóng lò xo vì cơn gió nhẹ qua, Tôi chắc sẽ có thể tha thứ.

“Anh Seung Ho.”

Lúc nào cũng đầm vị mặn...Những tiếng khóc trắng rộc người sẽ không còn nghe ghê tởm nữa.Khi nhịp mạch cuối cùng im hơi,Những tiếng khóc chắc sẽ không còn nghe thấy.

“Anh Seung Ho!”

Chắc.. sẽ có thể tha thứ.

#10

Sợ.

|| Seung Ho và Chil Hyun ||

“Anh Seng Ho,”

Vị mặn trắng. Lúc nào cũng thế, những khối thể thô ráp ấy chất chồng trong tôi. Cào xé tôi.

“Anh ơi, em ở đây.”

Từ cơn oằn mình đó, con quái vật đang ghìem thở trong tôi mở mắt.Từ từ... Nỗi căm hận, sự ích kỷ, độc ác thường ngủ yên trong tôi mở mắt.

Khoảng cách mười hai bước chân. Đứng đến gần hơn nữa.

Vì quang rừng vẫn chưa xanh, nên tôi còn tiếc thương nhiều lắm.

Từ từ... những mạch đập chậm dần.Chậm.Dần.

“Đã lâu không gặp, cậu Hyun.”

Cuối cùng những tiếng đập cũng ngưng.

Lúc này, ở đây không còn An Seung Ho nào nữa.Trước mặt em là con quái vật vô tri vô giác, con quái vật đã phó mặc thân thể của nó cho thú tính.An Seung Ho đã bị con quái vật ấy nuốt chửng rồi. Cái tên An Seung Ho đó. Cái tên An Seung Ho chết tiệt đó.

“Cậu ra cái chỗ xa xôi này làm gì ạ?”

“Anh đừng như thế. Tất cả đều là lỗi của em nên...”

“Cậu Hyun, không phải cậu được dạy là không bao giờ nên cúi đầu sao? Đáng điệu này không hợp với cậu. Xin cậu về ngay.”

“....”

” Ông chủ đang lo lắng.”

“Em, em sẽ đi với anh. Em đã chuyển trường.”

“Sao?!”

Chuyện không thể nào xảy ra được. Không đời nào cha của em chấp thuận.Đây có phải là một trò đùa?

!!!

Vết sẹo khuất lấp sau cổ tay áo màu ngà đất tiền. Nỗi sững sờ vượt qua đôi mắt im lặng của tôi. Và từ đôi mắt đó, tôi thấy con quái vật cuống lên.

“Cậu đã làm gì vậy?!”

“Anh... Cái đó...”

Tôi giật lấy cổ tay trái của em. Quả thật là không hợp với em.Dấu vết của chuỗi ngày tôi bỏ rơi em hiện ra trên cổ tay gầy nhằng.Vết thương tự tạo. Sâu hơn khắc. Không cách nào xóa bỏ. Quả thật là không hợp với em.

“Tại sao? Sao cậu lại hồ đồ thế?”

“Em tìm mãi vẫn không được anh...Em đã không nghĩ ra cách nào khác được.”

Chính vì thế mà cậu giận tôi sao, thưa cậu? Cậu đang trừng phạt tôi bằng vết theo không bao giờ xóa được phải không? Lại một lần nữa, cậu định đổ hết mọi trách nhiệm lên tôi phải không?

Nhiều khi tôi nghĩ... Con quái vật đã làm em sợ và khiến em chạy đến phòng tôi... Có thể nào không phải là nó. Chỉ vì sự cô độc mà nó vui mình trong tận cùng bóng tối của hành lang. Có thể nào con quái vật thật sự, ngụy trang bằng nước mắt lại chính là em? Có thể nào em mới là kẻ săn tôi và không bao giờ buông lỏng? An Chil Hyun và con mồ của cậu, An Seung Ho.

Chạy trốn đã là một điều không tưởng ngay từ đầu.

|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

“Seng Ho?!”

Với cánh cửa phòng để ngỏ... Anh, hai mắt mở to đứng trước tôi như thể ngạc nhiên. Làm như anh không tin. Nhưng anh vẫn cho tôi đi vào.

“Chuyện gì mà đến giờ này thế? Nhưng mà, tôi vui lắm... Vì cậu đến thăm tôi.”

“...”

Anh, nhướn miệng cười thành một đường mỏng tang. Ngay lúc này, tôi không cảm giác bất kỳ âm mưu nào từ anh.

“Hôm nay.. tôi ngủ đây được chứ?”

“?!!”

Gương mặt tôi không tỏ vẻ gì, và giọng nói khô ran. Nhưng, anh đã thấy sự bất an đang rung động trong hai mắt. Không thể về phòng. Nơi con quái vật đang ẩn mình trong bóng tối, chờ tôi.

“Hà. Cậu đang định quyến rũ tôi đấy à?”

Câu trả lời hệt như anh. Nhưng, chỉ hôm nay thôi, tôi không là tôi...

“Phải.”

Anh không hỏi tiếp. Trong tĩnh lặng, anh và tôi là hai sinh linh duy nhất ở đây. Tiếng thở đều đều của anh, rất lạ, đang an dịu nỗi bồn chồn của tôi...

“Seung Ho.”

“...”

Tôi giật mình khi anh bất chợt gọi tên tôi, và quay sang nhìn. Anh như trắng nhạt hơn qua tấm màn trắng buông từ cửa sổ.

Anh nhìn tôi đang nhìn anh. Vầng trăng đã đánh cắp một nửa bóng tối, sự im lặng treo giữa không trung, và, cái cảm giác bình yên gần như xa lạ.

Có phải là vì thế? Tôi không tránh bàn tay đang hiện ra trong ánh trăng. Khi bàn tay ấy chạm vào má tôi... Tôi không từ chối anh khi anh cầm lấy cổ tay tôi và đặt môi mình lên luồng mạch đang phập phồng chỗ đó. Tôi không đẩy anh đi khi anh cẩn nhẹ lên vành tai, và vuốt tóc khỏi trán tôi bằng những ngón tay sứ ngọc. Những động thái của anh, cứ như anh đang tiến hành một nghi lễ thiêng liêng. Yên Lặng vẫn chưa thức giấc.

9. Chương 9

Có phải là vì thế? Tôi không khước từ anh. Tôi không đẩy anh ra. Anh chôn dấu môi trên miền phong ấn mà em đã niêm lại. Anh chôn dấu môi trên cái cổ tay hằn rõ những đường gân xanh. Những ngón tay rói vào tay. Những mềm môi quyện. Hai luồng thân nhiệt tan trong nhau.

Ngay lúc này đây, trong căn phòng bằng giá của tôi... Trong mịt tối, tay cần chặt vết sẹo được dùng để trừng phạt tôi... Em, đang đợi tôi. Không thể trốn chạy.

Nhưng lúc này đây, tôi đang bầu vùi vào anh để lãng quên tất cả. Chỉ như một bức tường gương mỏng mảnh. Sự yên lặng giữa tôi và anh vẫn đang bao bọc hai người.

“Seung Ho?”

Đừng nói. Đừng phá vỡ căn hầm cô độc này. Để tôi nghỉ trong cái vùng lặng yên mà ngay cả em cũng không xâm nhập được. Vàng trắng đang kêu gào sắc chói. Tất cả.. chính là vì thế. Anh là người bị ánh trắng chuốc say. Tôi là kẻ đang rồ cơn hóa dại.

Chỉ trong phút giây này, mọi sự bỗng trở nên công bằng.

#11

Ở chỗ tận cùng đường hầm, có anh.

|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

“Anh biết nỗi sợ lớn nhất của một người phi công là gì không?”

Tôi hỏi khi anh đang vòng tay ôm tôi từ đằng sau, môi đặt lên chỗ vai trần của tôi.

“Ồ...”

Nỗi sợ lớn nhất của một người phi công là sợ máy bay rơi.

“Anh biết nỗi sợ lớn nhất của một người hay uống rượu là gì không?”

Tôi hỏi khi anh đang vùi mặt vào mớ tóc rối của tôi.

“Không biết.”

Nỗi sợ lớn nhất của một người hay uống rượu là sợ hần sẽ trở thành kẻ nghiện.

“Anh biết nỗi sợ lớn nhất của tôi là gì không?”

Tôi hỏi khi anh đang cẩn nhẹ lên vành tai tôi.

Khi chiếc máy bay của người phi công thật sự rơi, và khi người hay uống rượu thật sự trở thành kẻ nghiện, họ có thể thoát khỏi những ám ảnh đó.

“Tôi sợ phải mở mắt ra mỗi buổi sáng.”

Tôi luôn nghĩ... sự cảm lạnh không biên giới, nỗi chán chường, và những buổi sáng trống trải khôn cùng. Từ giờ trở đi, bao nhiêu lần nữa tôi sẽ mở mắt cho một buổi sáng như buổi sáng này?

“Em tìm mãi vẫn không được anh... Em đã không nghĩ ra cách nào khác được.”

Tôi có nên... không mở mắt nữa không? Lặng lặng như thế này... Tôi có nên bịt chặt tai để không nghe thấy sự, nhấm nhát lại, và cứ như thế này, hóa điên? Sẽ không phải sợ nữa? Với anh trong vòng tay, tôi có nên điên?

“Đừng nghĩ những chuyện như vậy nữa. Chỉ nghĩ về tôi thôi. Chỉ nhớ về tôi thôi. Mở mắt mỗi buổi sáng vì tôi thôi.”

Tay trong tay... môi trong môi... tiếng thở dài... khối tim đang chảy... Tôi lại còn muốn đến nơi nào khác hơn?

Ai là Hyunie?

Anh đã không cần câu trả lời. Đó là một sự khẳng định.

Cậu chắc là ghét Hyunie? Cậu chắc là ghét Hyunie? Cậu chắc là g.h.ét Hyunie?

Sự tự tin vững chãi rất hợp với anh. Rất hợp. Anh không cần câu trả lời. Tôi quá mệt mỏi để trả lời.

“Được chứ.”

Tôi nghe hai tiếng ấy vỡ ra quanh tai. Và tấm màn yên lặng rũ xuống anh và tôi.

|| Hee Jun và... ||

“Đi rồi đấy à?”

Chiếc áo nhàu nát... buổi sớm giá lạnh... sương xám... và, khuôn mặt trắng nhô lên từ mảnh vải trải giường cũng nhàu nát.

“Ồ..”

“Hờ hờ...Dạo này anh hay qua đêm ở đây hả? Con yêu đương của Woo Hyuk đã nguội xuống chưa?”

“Im đi.”

Chắc tôi đã nhắc tên cậu ấy trong khi say. Nghe tên cậu được nhắc lên tại chỗ này không hay tí nào. Cậu không vừa với chỗ này.

“Anh đến đây thường vậy... Anh ở đây thường vậy.. Có lý do nào khác ngoài Woo Hyuk không?”

“Dừng tùy tiện nhắc tên Woo Hyuk.”

“Chỉ muốn biết, tôi có cơ hội gì không thôi.”

“...”

Bàn tay đang nắm lấy mảnh trải giường của chú hơi run run. Những ngón tay dài và trắng, giống như tay cậu. Tia nhìn trũng sâu và đôi môi đã bị cắn nhẹ một chút. Cũng như cậu, đôi môi ấy màu đỏ.

“Cậu có muốn kết thúc trò chơi?”

Nét mặt chú rung chuyển trước ý nghĩa của những lời được thốt ra. Khi tôi bắt gặp hai tròng mắt đang run của chú, đầu tôi chột buốt nhói.

“Không.”

Chú giống cậu. Mặt trắng. Ngón tay dài và mảnh. Ngay cả đôi mắt trong cũng giống cậu.

Nếu có sự khác biệt... Chính là... Chú, không phải là cậu ta. Và, chú cần tôi.

Tôi kéo bờ vai gầy guộc đến gần hơn. Chú ngã vào vòng tay tôi không một chút kháng cự.

Chính là thế mà tôi thích chú. Bởi vì sẽ không thể được nếu không phải là tôi.

“Tại sao người ta luôn tham muốn những gì họ không thể có?”

Tôi lẩm thăm khi vùi mặt vào hai vai gầy đến độ đáng thương.

10. Chương 10

“Những thứ có được dễ dàng là những thứ không ai muốn. Chẳng phải luôn là vậy sao?”

Giọng nói châm chọc đó, ngay lần đầu tiên gặp đã lôi kéo tôi.

Những thứ có được dễ dàng? Có phải vì vậy? Có phải vì vậy mà cậu không màng đến những vật sở hữu của cậu?

Tôi không thể hiểu được cậu.

“Đi đây.”

“...”

Gương mặt đi theo tôi ra tận ngoài cửa của căn hộ không tỏ vẻ gì. Chính vì thế mà tôi thích chú. Kể cả khuôn mặt hốc hác cũng rất giống cậu.

“Anh biết tên tôi là gì không?”

Cái cổ cao lộ ra khỏi chiếc áo được mặc một cách ơ hờ. Hình như vẻ lạnh lùng không sao che khỏi sự cay đắng trong giọng nói.

“Bằng!!! Anh đã phạm luật chơi. Nếu muốn tiếp tục thì đừng phá luật.”

Chú giả vờ đang bắn súng bằng những ngón tay và, không quay người lại. Thật ấu trĩ. Đến nỗi muốn phá lên cười cũng không cười nổi. Thật ấu trĩ.

Nhiều khi... tôi không hiểu nổi tôi.

#12—— Gần như xanh trong

Một điều tiện lợi về cái chết là, không còn gì để mất nữa.

|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

“Hừm.. Hay là màu cam?”

“Cũng được.”

Những ngón tay ngà xối tóc tôi, nhột nhạt.

“Không. Màu rượu chát chắc sẽ đẹp hơn. Cậu nghĩ sao?”

Làm như chuyện đó mới là quan trọng. Anh, người đang vuốt tóc tôi, đường môi nhắm hờ... Là hoàn hảo. Trong lúc này tất cả đều là hoàn hảo.

Làn gió mát thổi qua khung cửa sổ mở ra mảng trời xanh lơ. Những đầu ngón tay cọ trên tóc. Nhịp thở đều đặn của anh đang xóa dần em.

Thời gian chảy ung dung qua và sự hiền hòa trôi theo dòng nó. Anh và tôi. Không gì khác tồn tại ngoài thế. Sự im lặng đầy nguy cơ giống như thời tiết trước cơn giông. Ở chỗ này, ngay chính em cũng là không cần thiết. Một sự tròn vẹn có hạn định.

Ngay lúc này, tất cả, trừ tôi, là hoàn hảo.

“Chà. Màu nào lên tóc cậu cũng đẹp. Làm sao bây giờ?”

Anh nâng hai má tôi lên, áp trán mình lên trán tôi, và anh cười. Mái tóc vàng của anh rung rinh trong gió.

“Hôm nay là ngày thứ năm...”

“Của cái gì?”

“Không đi học.”

Thỉnh thoảng tôi muốn biết chắc Nơi tôi đang ở này, có vững không? Tôi, đang ở nơi này, có an toàn không?

“Quên những chuyện đó đi. Để tôi lo. Đừng lo gì hết. Cậu, hãy chỉ nghĩ về tôi.”

Tôi không lo đâu. Cái thế giới an lành tuyệt đối, thế giới của anh. Nơi không tồn tại bất cứ hiểm nguy hay dư luận. Anh chắc là chán với cái thế giới đó. Tôi chỉ muốn biết rõ, Chỗ này, chỗ chạy trốn thực tế mà anh đã dựng nên, vững đến cỡ nào.

“Ừm, cậu vẫn chưa quyết định?”

“Sao cũng được.”

“À, được. Vậy thì chọn màu xấu nhất.”

“???”

“Nếu cậu xinh quá thì tôi khó chịu lắm. Ha ha. Ước gì có thể đem giấu cậu ở một nơi không ai với được ngoài tôi.”

Tôi cảm nhận được nỗi phập phồng trên những ngón tay đang kéo vai tôi. Cánh môi đập xuống, nóng hổi.

Không ai với được ngoài tôi.

Cái chỗ này rất vững. Quá vững.

“Màu tóc... hãy chọn màu đỏ máu.” Khi môi anh rời tôi, và khi anh thở nhẹ ra, tôi thì thâm vào tai anh.

Một ốc đảo tuyệt đối cách biệt.

|| Hee Jun và... ||

Trò chơi.

Đừng hỏi tên. Đừng hỏi tại sao.

Khi kéo tóc nhau ra khỏi bờ má quện mồ hôi, đừng chất vấn đôi mắt đang đối diện.

Điều bạn cần là hơi thở dồn dập của nhau và những cái hôn sâu ngút ngàn. Im lặng và hững hờ và, vô nghĩa.

Đừng đòi hỏi. Đừng hứa. Đừng đợi. Và, đừng tin.

“Chó chết. Ai cần anh giúp?”

Đó là những lời đầu tiên chú nói với tôi khi chú đứng giữa vòng vây, thân bầm tím, áo quần và môi đều rách tươm. Rất ấn tượng. Cái nhìn mỉa mai và lối nói chuyện cay đắng, và... gương mặt trắng y như cậu.

“Khốn kiếp. Anh muốn gì? Đây không thích mắc nợ ai hết.”

Bên dưới ngọn đèn vàng chong chao bên đường, gương mặt chú nhỏ rất lạnh. Màng máu đỏ trên môi chú khiêu khích tôi. Tôi ấn chú vào tường, nhưng chú chỉ hơi chống cự.

Nếu tôi không giúp, chú có thể đã gặp nguy hiểm. Ghì hai vai xương xương của chú, tôi thấy mình đã quyết định không sai.

“Haa...”

“...”

Vị mặn của máu ngấm qua khóa miệng tôi. Lại giữ hai vai chú. Chú như đã không còn kháng cự.

Tôi không nghĩ đến việc thả chú đi. Tôi cần một cái cớ.

“Có muốn chơi một trò chơi với tôi không?”

“Khốn k..”

Đừng đòi hỏi. Đừng hứa. Đừng đợi. Và, đừng tin.

#13

—— Gắn như xanh trong

|| Seung Ho và Chil Hyun ||

“Ở đây thôi đừng đi đâu hết, nghe không?”

Cái cách anh cố làm cho tôi hứa thật ngây ngô. Sự ngượng ngập tràn ra khỏi những đầu ngón tay đang kéo tôi lại gần. Khi vòng tay buông lơi và hơi ấm cơ thể dần phai. Tôi có nên ở đây đợi anh? Cho đến khi anh quay lại, như một chú chó lạc mất chủ nhân. Tận tụy đợi vì nỗi sợ bị bỏ rơi. Hôn nhanh lên trán tôi, và vuốt

mái tóc màu đỏ máu anh đã nhuộm.Và bỏ tôi một mình ở chỗ này, với nụ cười hối tiếc, anh đi.Bụi thời gian lại bắt đầu tuôn.

Cơn ác mộng đang tạm ngưng lại mở màn.

Lẽ ra anh không nên để tôi lại một mình.Cái chỗ kiên cố này có khả năng sụp đổ trong tích tắc một cách dễ dàng.Cái chỗ này chỉ toàn vẹn khi có anh. Khi anh đi...Bỗng nhiên vô nghĩa.

Tíc. Tắc.

11. Chương 11

Nhịp kim của chiếc đồng hồ vọng vang cuốn đi mất bức màn yên lặng của nơi này.Bức màn yên lặng mong manh đã ấp ôm tôi đang rách toát.

Tíc. Tắc.

Anh Seung Ho.

Tôi đang nhớ những điều đã có thể quên.

Tíc. Tắc.

Anh Seung Ho.

Cơn ác mộng vẫn chưa chấm dứt.

Thịch. Thịch.

Tôi muốn phủ nhận những tiếng bước chân vọng dội này là của mình.Muốn khước từ ánh trắng lạnh lẽo đang rọi xuống những ô cửa sổ dọc hàng lang.Đêm trần trụi phơi bày nỗi sợ. Những đêm thế này dễ khiến người ta hóa điên.

Tôi muốn chối bỏ cái lòng dạ đang hướng tôi về em.

Cái bản năng hồi quy đáng chết.

Khi vặn cái nắm cửa của căn phòng tôi chưa bao giờ quen với...Luồng hơi lạnh của kim loại dưới tay tôi chạy thành cơn rừng mình.

Kệẹt.

Cánh cửa mở ra và em đứng đó như một bức tranh.

Một cảnh tượng đã được bấm nút dừng.Ngột ngạt không dứt.Niềm căm lạnh không thể thứ tha.

“Em đã đợi. Em biết là anh sẽ đến mà.”

Em cười mỗi một trong lúc kéo tay tôi.Hai bàn chân lê bước theo em đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của tôi từ lâu rồi.

Cái bản năng hồi quy đáng chết.

“Tóc anh đã đổi màu. Nhìn đẹp lắm.”

Những lọn tóc đỏ quấn trên các ngón tay nâu nhạt của em, như là đang chảy máu.

Nắm tay tôi, em hôn lên cổ tay chỗ mạch đang đập.Chỗ em đã hôn không lâu trước.Bây giờ lạnh cóng.

Theo bàn tay em, tay tôi chạm vào hai gò má như băng.Em cũng rất lạnh.Hà có gì mà tôi đông cứng ngay đây?

“Người cậu lạnh quá. Cậu đã đứng đây bao lâu?”

“Ừm. Có anh ở đây thì không sao rồi.”

“Tốt hơn là nên đóng cửa sổ lại... Cậu Hyun?!”

“Anh, đừng cử động.”

Ôm tôi và dấu mặt vào lưng tôi, em... khóc? Hơi thở em làm vùng chung quanh tai tôi ươn ướt.

“Một lần. Chỉ một lần thôi. Gọi em là Hyunie, thân như lúc trước.”

“...”

Tôi không nhớ nữa, thưa cậu. Tôi đã từng gọi tên cậu như thế sao? Tôi đã từng gọi cậu thân thiết như thế sao? Cậu Hyun.

“...”

“...”

Trong quang lạng lạnh tê tái, tôi thấy rõ ràng những hạt ngọc lệ của em, rơi. Tôi gạt tay em ra khỏi gò má mình. Trên cái cổ tay không còn sức lực là dấu vết của những ngày tôi bỏ rơi em.

“Đừng làm những chuyện bất cần như vậy nữa, thưa cậu.”

Tôi nói, tay cầm cái cổ tay gầy nhỏ của em. Vết sẹo trên cổ tay quá sâu nên làm tôi đuối.

“Chỉ cần có thể anh, em cắt bao nhiêu lần cũng được.”/Đừng chạy./

Như thế này thật không giống cậu.

“Cậu có thể mất mạng như không, thưa cậu.”

“Vậy thì tốt.”/Đừng bỏ em./

Sao lại vô tâm thế vậy cậu?

“Anh, nếu em có thể làm người cuối cùng bên anh, em không quan tâm đến việc sống chết đâu.”/Ở bên cạnh em./

Sao lại ngu ngốc vậy hả cậu?

Tôi chậm chậm quỳ xuống nhìn em. Tôi trong mắt em đang trở nên lạnh lùng hơn. Tôi không hiểu được những lời em dùng để khẩn cầu.

Không phải đã đến lúc thả cho tôi đi rồi sao, thưa cậu?

Tôi cầm cổ tay nâu nhỏ của em, và áp môi xuống lần sẹo sâu hoắc. Nghe những mạch máu trên đầu môi run run.

“Vết sẹo này... sẽ là vĩnh viễn.”

Cậu chắc chắn sẽ hối hận.

“Không sao hết.”

Em đưa tay chạm đến vành tai tôi. Nơi những ngón tay em lướt qua nghe bồng rạt. Tôi nhớ, khi em đeo chiếc xuyên tai lên tôi, hai tay run rẩy vụng dại. Em lúc nào cũng bất cần như thế.

“Anh Seung Ho, hứa với em là cho dù thế nào anh cũng sẽ quay lại đi.”

“...”

Tôi biết.

Rằng tôi sẽ không bao giờ chạy thoát khỏi em. Nhưng tôi cũng không thể quay về được nữa.

Em cũng không biết sao? Tôi không thể hứa điều tôi không cách nào thực hiện

#14— Gần như xanh trong

Cậu có toàn quyền yêu cầu mọi thứ từ tôi. Tôi muốn cậu đòi hỏi... ra lệnh... và sở hữu tôi.

Tôi là của cậu.

|| Hee Jun và Woo Hyuk ||

“Chuyện quái gì vậy? Gọi tôi ra giờ này...”

Giọng nói không nghe âm hưởng của sự phiền lòng. Cậu không bức dọc. Và cũng không lo lắng.

“Hơ hơ. Cậu đến sớm nhỉ.”

Cái này không giống cậu.

Đôi mắt cậu đang nói.

“Moon Hee Jun. Có chuyện gì vậy?”

Tiếng nói hững hờ. Tôi đã thêm nghe cái giọng thản nhiên của cậu.

“Không muốn ở một mình... trong những đêm như vậy.”

Cậu có toàn quyền đòi yêu cầu mọi thứ từ tôi. Nhưng tôi mới là đứa luôn luôn đòi hỏi. Cậu không trông đợi bất cứ điều gì của tôi.

Mấy lúc.. tôi chỉ chực quỳ xuống chân cậu để van nài, Khi cậu đòi hỏi tôi những điều vượt xa năng lực của tôi. Những điều không cách nào làm được. Vì tôi cần cậu khẳng định vị trí độc tôn của cậu với tôi.

Nhưng cậu chẳng muốn gì ở tôi. Tôi không hiểu nổi cậu.

Chậm rãi tới gần, cậu lướt qua tóc tôi bằng những ngón tay dài.

12. Chương 12

Không thể đọc được tâm tình của đôi mắt đang ngự trị trước tôi. Tôi là chết trong đôi mắt cậu.

“Hee Jun.”

“....”

Không thể biết những ngón tay kéo tôi đang nói gì. Không cảm thấy chút bạo lực nào trong đó.

“Đừng thay đổi.”

“....”

Cậu chính là người khiến tôi thay đổi.

“Hãy cứ là người bạn cao thượng của tôi, Moon Hee Jun.”

“....”

Tôi chưa bao giờ muốn làm bạn cậu.

“Hờ... Chơi với cậu đã mười năm mà có khi tôi cũng không hiểu cậu.”

“....”

Cậu có quyền từ chối những đòi hỏi của tôi. Cho dù cậu bỏ tôi ở cái chỗ hoang lạnh này tôi cũng không oán trách gì được cậu. Nhưng cậu không làm thế.

“Con cáo đó... vẫn còn bên cậu chứ?”

“À... Ờ.”

Như cậu đã muốn. Hoàng Tử Nhỏ là một kết cuộc hạnh phúc. Cậu hoàng tử với mái tóc vàng đã sở hữu con cáo. Mọi suy luận khác đều không cần thiết.

“Đi đi. Giờ thì tôi muốn một mình.”

“....”

Kể đời tôi luôn luôn là tôi. Nhưng, cậu mới là người lúc nào cũng có được những gì mình muốn.

Tôi ghét mái tóc vàng đã phủ lấp cái cổ trắng của cậu. Cái thở dài không xứng với cậu. Muốn phủ nhận tất cả những điều này.

Tiếng đóng cửa.

Cậu đi rồi thế giới khuất sau tấm màn chân không. Thứ gì chìm trong bóng tối là đã đánh mất vai trò tồn tại của nó.

Tôi từ từ nhắm mắt lại.

Đừng thay đổi. Tôi mong rằng cậu sẽ luôn luôn đẹp thế.

Tôi mong rằng cậu sẽ chế nhạo tôi Bằng sự lạnh lẽo như lưỡi dao phốt ngang bên ngọt.

Tôi mong rằng cậu sẽ cười khinh khi Trước lòng tham ngu xuẩn là tôi.

Tôi mong tôi sẽ không bao giờ mở mắt nữa, đóng băng như một hình ảnh cao thượng cậu hằng trông thấy.

Đừng thay đổi. Tôi mong rằng cậu sẽ ở mãi trong khoảng thiên thu không bao giờ với tôi.

Paint It Black #15— Gần như xanh trong

|| Seung Ho và Chil Hyun và Woo Hyuk ||

Im hơi. buồn chán. vô biên. sớm mai rỗng tếch không ngưng. không ngưng. không ngưng. Anh lúc nào cũng đứng đó nơi cuối đường.

“Anh.”

Kể từ đây, bao nhiêu ngàn vạn lần tôi phải lập lại một buổi sáng như thế này, Khi tôi mở mắt ra...

“Anh. Sáng rồi. Dậy đi thôi.”

Kể từ đây, bao nhiêu ngàn vạn lần tôi phải lập lại một buổi sáng như thế này, Khi tôi nghe giọng nói của em...

“Anh Seung Ho.”

Kể từ đây, bao nhiêu ngàn vạn lần tôi phải lập lại một buổi sáng như thế này, Khi tôi đối diện với đôi mắt ngập nước ấy?

Hình dáng em đang đứng giữa ngàn nắng đang đổ xuống, trong lấm. Nếu tôi có tan ra trong vùng sáng đó, tan đi không đọng lại vết dấu nào, có khi tôi sẽ quên kháng cự.

“Anh, nhìn xem trời xanh chưa kìa. Lại đây đi.”

Cánh tay vươn đến tôi không hề đắn đo, Bàn tay nắm lấy tôi không hề lưỡng lự. Dưới cổ tay áo màu quỳnh anh là...

“....”

“..?! À, xin lỗi.”

Khi tôi cầm mắt vào cái cổ tay – không nói một câu gì, em luống cuống. Em vội vàng giấu tay đi và gương mặt đỏ bừng.

“Không. Không phải là lỗi của cậu.”

“....”

Tôi nâng cổ tay em, hôn lên đó. Vì máu không phai đi trên đầu lưỡi.

Tôi biết sai lầm không phải là phần em.

“Seung Ho.”

“....”

Em bưng mặt tôi bằng hai tay và nhìn vào tôi.

Nhưng, đây thật là tàn nhẫn quá, thưa cậu. Làm cách nào mà cậu không thay đổi một chút gì?

“Em thích anh.”

“....”

Vì đâu cậu vẫn còn ánh mắt hài lòng sau khi đã mất hết tất cả, thưa cậu? Vì đâu cậu vẫn chưa buông tha tôi?

“Em thích anh.”

“....”

Cậu chắc chắn sẽ hối hận.

Tránh đi cặp đồng tử màu đỏ sậm đang chiếu vào tôi, Tôi nắm cổ tay em. Đường sọc nằm ngang rất sâu. Quá sâu.

Dù vậy. Cậu vẫn chẳng biết gì. Cậu có thể sẽ chẳng cất công tìm hiểu.

Chôn sâu bí mật xuống tận cùng, vĩnh viễn không để lộ ra, là phần của tôi.

Đáng lẽ, em không nên mở mắt ra lần đó. Đáng lẽ, khi ghê sợ tôi một cách vô tư không biết chuyện gì, như thế đó, Em đã nên chết đi.

Tôi không nói gì với em khi em bước bên cạnh tôi. Tòa nhà gạch đỏ vốn chỉ cần năm phút để đến hôm nay như đường xa vạn dặm. Giữa khoảng hành lang phân cách hai dãy phòng học, tôi cười cay đắng. Sau một tuần vắng mặt, lớp học đang quá khô khan để làm lý do quay trở về.

Những ghế bàn ngăn nắp. Bảng xanh đen và, Khuôn mặt trắng.

“Kiểu đùa gì vậy, An Seung Ho?”

“....”

Bị đẩy ngã vào tường, tôi nghe oán ghét vang dội lại sau lưng. Dù tấm lưng áp lên tường đang lạnh dần và hai cổ tay anh đang ghì chặt đang xanh không còn hột máu... Anh vẫn nói với tôi rằng, tôi tàn nhẫn.

“Đã nói với cậu là đừng đi đâu hết. Tôi không thích thức dậy mà không thấy ai.”

Có lúc... có những lúc cái giọng khô khan quen thuộc đó nghe như sừng sùng.

“Hôm qua cậu đã ở với ai?”

“....”

Có lúc... có những lúc cần phải làm ngơ những gì đang được nói từ đôi mắt

13. Chương 13

anh./Tôi đã rất lo./

“..ở đâu?”

“Hà. Anh lo lắng cho tôi? Hay là...”

“...”

“...anh sợ phải một mình?”

“!!..Ha ha ha! Nói đúng đấy, An Seung Ho. Tôi không ngủ được vì cậu đã không ở đó. Cho nên, tối nay, cậu phải ru tôi.”

“Xin lỗi anh, nhưng...”

Khi anh đang cười, tay làm như đang xoa xoa trán, sau lưng anh...Là em đang đứng đó, đóng băng.Vì mái tóc lạnh vàng sáng chói lóa, nên màu tóc nâu không vào được trong tầm mắt tôi.

“Tôi sẽ đến... tối nay.”

Nhiều khi... tôi muốn độc ác đến cực cùng.

Paint It Black 16— Gần như xanh trong

Thời gian không thoát qua.Đời không chóng tàn.

Tim không chết.

|| Seng Ho và Woo Hyuk ||

“Tôi sẽ đến... tối nay.”

Nhiều khi... Nhiều khi người ta phải độc ác đến cực cùng.

“Ờ.. Lần này là lần thứ hai cậu quyến rũ tôi đấy.Chuyện gì đã thành lệ thì không hủy bỏ được đâu đấy..”

Vì bởi đôi mắt nâu đang díp lại,nên tôi đã không thấy hai đồng tử gụ thẫm màu.

Vì bàn tay trắng đang kéo lấy tôi,tôi đã buông xuôi cái cổ tay nhỏ mỏng tang.

Tôi trông mắt em đang đổ màu rười rượi, khi em quay mặt đi khỏi phía tôi.

Những xiềng xích to nặng vẫn luôn giữ chặt tôi,sự gầy không một tiếng động.

Bóng tối không khoan thứ cho một mẩu sáng nào...Hình bóng gầy guộc và như dễ vỡ của anh đang giữ khoảng cách ba bước từ tôi.

Anh không mở đèn lên.Anh không đến gần.Anh không hỏi.

Anh, giữ khoảng cách ba bước từ tôi, nhìn tôi.Cổ thể lắm... nếu tôi không đưa tay ra, anh có thể sẽ đứng ở chỗ đó suốt đêm.Tôi ghét sự cảm lạnh nặng nề đang làm tôi rợn đến chân xương.Tôi có thể sẽ muốn anh giải cứu...Nhưng, tối nay, anh sẽ không là người chủ động bước tới.

“Tôi còn nhớ... lần đầu tôi gặp Hyunie. Tôi còn nhớ lần đầu nó chìa tay ra... rồi tự nhiên òa khóc...”

“....”

“Ngày đó là ngày giấc mơ của tôi vỡ vụn... Nhưng kỳ lạ là đứa bé đó luôn đứng lại trong ký ức của tôi...”

“....”

“Tiếng khóc của nó dội vào tai không sao thoát được....Lẽ ra người khóc phải là tôi.. Đứa nhỏ ấy luôn luôn khóc trước.”

“Seung Ho.”

“Vì thế mà tôi ghét nó.”

“Thôi. Đủ rồi, Seung Ho.”

“Tôi ghét nó.”

“Seung Ho. Yên nào!”

Khoảng cách ba bước tưởng chừng như không cách nào níu gần được... Với hai tay dài, anh kéo tôi lại và xóa nó đi. Anh đã chỉ nhìn tôi. Đã nhất quyết không đến gần tôi trước.

“Đủ rồi. Cậu không cần phải nói gì hết. Seung Ho.”

“Hyunie...”

Hyunie là em trai tôi.

“Seung Ho, cứ khóc.”

Hức. Hức.

Hyunie là em trai tôi.

“Seung Ho, giờ cậu cứ khóc đi. Đừng kềm chế.”

Hức hức. Hức. hức. hức.

Có thể, anh là người quá từ tâm... Cho nên... tôi trong mắt anh thật đáng thương. Đừng buông tay tôi. Đừng bao giờ buông tay tôi.

Tôi nhớ ngày hôm đó.

“Tôi không thể hiểu nổi ông! Sao ông lại đem cái thang đó về đây làm gì?! Thật không thể chấp nhận được. Lúc nào nhìn nó tôi cũng nghĩ đến con đàn bà đó... Thằng đó, cái thang đó... Ừ huu... huhuuu...”

“Anh đã hứa với con nhỏ đó. Chỉ có vậy thôi. Không còn lý do gì khác đâu. Không phải anh đã nói với em rồi sao, Con trai duy nhất của anh là bé Hyun.”

Vỡ. Vụn.

“Anh ơi..?”

Thoạt đầu, khi tôi bước vào cái mê cung âm u có hình dạng lâu đài, Tôi đã sợ sẽ không tìm đường ra được.

“Anh ơi? Sao thế? Anh có sao không?”

“...”

Giây phút đó, tôi đã cảm thấy an tâm, Rằng bàn tay đưa ra cho tôi là của em.

“Anh?”

” Hyun à...”

Giờ thì sao đây? Tôi đang bị bỏ lại một mình. Không nghe bất kỳ âm thanh. Không thấy chút ánh sáng nào. Cũng không thể nắm tay em được.

“Hơ hơ.. Cậu Hyun. Cậu Hyun. Chỉ gọi được một cái tên đó thôi.”

“...”

“Tôi đã phải ghét nó tận tình.”

“...”

“Tại vì ghét là điều duy nhất tôi có thể làm...”

Những ánh mắt chòng chọc vào tôi, không có cảm xúc. Như mắt cá. Tôi đã tìm ra nguyên nhân.

Ngay từ đầu tôi đã không nên có mặt.

14. Chương 14

Paint It Black 17—Gần như xanh trong

|| Hee Jun và.... ||

TRÒ CHƠI KẾT THÚC.

Cộc. Cộc.

Tách.

Cái cửa xám đen đang để lộ một tia sáng nhỏ,Hai vai tôi tội vì trông gầy hẹp,Vẻ lúng túng và ngạc nhiên ánh lên trong mắt,Nhưng, bộ mặt xanh xao chết chóc vẫn vô cảm như mọi lần.

“Có rượu rồi à?”

“....”

“Lại vì Woo Hyuk đó nữa chứ gì?”

“Im đi.”

“Chấn là bị đá rồi nên nhìn mới thảm nào vậy ha.”

“....”

“Thật tò mò xem hần ta là loại người gì.”

“Đã nói là im đi mà!”

“Tôi phải làm gì để cho anh thảm nào giống vậy đây?”

Tôi nắm cổ chú một cách thô bạo.Cái cổ vừa vặn trong một bàn tay,trông như sẽ vỡ tung nếu bóp mạnh thêm chút nữa.

“Cậu thật muốn biết? Cậu ta nhìn y như cậu vậy.”

“....”

“Mặt trắng. Môi đỏ máu.”

Không thả tay ra, tôi áp môi lên cái cổ đang xanh vì thiếu máu.

“Và trông mắt lạnh tanh.”

Rất giống cậu.

Tôi ghét đôi mắt không có chút ấm áp nào nhìn tôi đó.Tôi ghét sự im lặng không yêu sách.

“Bởi vậy, tôi ghét bộ mặt này.”

Tôi mơn man gò má chú bằng bàn tay còn lại.Tôi ghét tôi, kẻ đang lợn thỏm trong hai mắt lạnh kia.

“Tôi cũng ghét mặt tôi nữa.”

“....”

Môi chồng lên môi. Tôi đã không hay sức mạnh của những ngón tay đã hằn lên cổ chú.Ngay cả những tiếng rên đau đớn cũng không nghe.Cái thần trí không thể u mê bởi rượu lại đang mờ dần.

Đây không cần thiết phải là một hành động xuất phát từ lòng yêu. Tóc ướt rượt. Hơi thở dồn dập vì luồng nhiệt. Nếu tôi có thể quên tôi đi, kẻ nằm bên là ai cũng không quan trọng.

Một đêm không có lấy cả một ngọn trăng hờ hững. Một đêm như thế này người ta cần nhiều điều lắm.

Ưmng.

Cơn đau buốt nhói làm tôi mở mắt. Tầm trải giường nhàu, và áo quần vương vãi khắp nơi. Cảnh tượng không xa lạ. Lúc nào cũng hối hận khi trông thấy.

“?!!!!”

Chú đang đứng quay lưng về tôi, đầu ngoảnh lại. Mặt trắng bệch không chút máu. Những dấu tay đêm qua hằn rõ trên cái cổ cao.

“Anh biết tên tôi là gì không?”

“Đừng giỡn.”

“Anh biết tên tôi là gì không?”

“....”

Đừng hỏi tại sao.

“Cậu muốn thôi?”

“Không. Tôi chỉ muốn hỏi, anh biết tên tôi là gì không?”

Đừng yêu cầu.

Thật rồi rắm. Nếu tôi muốn, tôi có thể dừng bất cứ lúc nào. Nhưng, chưa phải là lúc này.

“Anh đã nói anh ghét bộ mặt của tôi?”

“...??”

“Tôi sẽ làm điều anh muốn. Nên nói cho tôi biết tên anh. Và tôi sẽ nói tên tôi.”

“!!!”

Trong bàn tay màu phấn của cậu là một lưỡi dao xếp xanh loang loáng. Lưỡi dao của tôi. Bén ngọt. Chỉ cần quét ngang đã để lại sẹo.

“Buông dao xuống.”

“....” “Tên tôi là gì?”

“Đã bảo là buông dao xuống.”

“Tôi biết anh biết tên tôi là gì.”

Tôi không muốn ngừng chơi. Nhưng còn chú?

“Không biết. Không có hứng thú với tên cậu.”

“Tôi thì không có hứng thú làm vật thay thế.”

Lưỡi dao xanh loang loáng kề sát da mặt chú, không hề nao núng. Lưỡi dao lạnh càng áp vào càng khiến tôi rợn óc. Cái ảo tưởng rằng gương mặt đó chuyển thành máu làm tôi run lên.

“Mẹ kiếp! Thôi ngay đi, Lee Jae Won!!”

Vỡ. Tung.

TRÒ CHƠI ĐÃ KẾT THÚC.

|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

“Tôi thích chỗ này lắm. Dù trước kia bị ép buộc phải đến đây...Mùa hè ở chỗ này làm mọi vật sống động hẳn lên.”

“....”

Tay sứ. Những ngón tay dài làm bằng sứ.

“Nếu cậu qua phía bên kia đồi, sau trường, có một cái hồ lớn. Như một cái gương khổng lồ... Toàn cảnh y như một bức tranh.”

“....”

Mùi dễ chịu. Mỉm cười hài lòng.

“Tôi muốn xem, mùa hè ở cái chỗ này. Chừng không lâu nữa... Tôi muốn cho cậu xem cái cảnh tượng toàn một màu xanh.”

“....”

Cánh tay kiên nhẫn đang chìa ra cho tôi.

“Cậu sẽ đi với tôi chứ? Phải không?”

“....”

Một chốn an lành, nơi thời gian không trôi.

Những ngón tay sứ trước mắt tôi hơi run, vốc mớ tóc đỏ tôi. Một tiếng thở nao lòng.

“Hãy đi với tôi, Seung Ho. Tôi sẽ làm cậu quên đi cánh đồng lúa vàng. Cậu không phải đợi nữa.”

Tôi nghe rõ từng nhịp tim đập bên tai. Đều đều, và ấm. Thịch. Thịch. Thịch. Trái tim đó đập cho tôi. Vì tim tôi nguội lạnh không còn đập nữa. Anh thật không muốn gì hết?

Cánh đồng vàng không biết ý nghĩa của nó là gì. Sự đợi chờ vô tận. Anh sẽ làm tôi quên?

15. Chương 15

Lối thoát cho tôi. Thứ tôi luôn tìm nhưng không bao giờ thấy.

“Tôi rất muốn đi với cậu.”

Tôi có thể mạo hiểm đặt hy vọng cuối cùng lên anh?

|| Seung Ho và Chil Hyun ||

Bốp.

Chiếc cốc thủy tinh em ném chệch qua tôi bay thẳng vào bức tường phủ giấy đất tiền, vỡ tung tóe. Một mảnh vỡ bật ra ngay má tôi.

Dòng máu đang chảy trên da thịt tôi không thu hút sự quan tâm bằng những hơi thở đầy thịnh nộ của em.

“....”

“Sao anh lại đối xử với em như vậy?!”

“Tôi không hiểu gì cả, cậu Hyun.”

“Anh không biết thật sao? Đêm qua em đã đợi anh, anh biết không? Anh biết cảm giác của em thế nào không? Em cứ nghĩ là em sẽ phát điên mất.”

“....”

Tôi sẽ thấy thích lắm, nếu em thật phát điên. Không còn cảm giác tội lỗi hay gì nữa. Tôi sẽ thấy thích lắm, nếu em phát điên.

“Sao anh đối xử với em như vậy? Nếu anh cho em biết nguyên nhân em sẽ không phải khổ sở như vậy.”

“....”

“Đừng như thế với em. Từ trước đến giờ anh đâu phải như thế, hở?”

Tôi nhớ bàn tay nhỏ, lần đầu tiên. Tôi nhớ ánh mắt tự tin nhìn thấy tôi.

Và...

Tôi nhớ đôi môi nóng của em, trong căn gác xếp mục nát phủ đầy bụi.

“Hôn em đi.”

Đối diện nhau bằng ngáp ngừng. Nước mắt vương trong hơi bụi đang dâng.

Lần phản bội thứ hai khi hai cây cột đổ sập... Lần đó tôi lẽ ra phải phát điên.

“Đừng như thế với em, anh.”

Những đầu ngón tay nít kéo tôi ướt ướt. Muội trắng vương trên những đường vân đang kêu tên tôi.

Tôi rụt người, khi rãnh sẹo tôi đang chạm xuống thấy quá sâu. Quá sâu, đến nỗi tôi có khóc cả đời cũng không đủ nước chan đầy nó.

“Huyn à.”

“..Anh!!”

Lúc nào tôi cũng phải gọi em như thế.

“Huyn à.”

Lúc nào tôi cũng muốn gọi em như thế.

“Xin lỗi vì hành động của em ban nãy. Có đau lắm không?”

Lại có thể dễ dàng quên thế? Cơn giận in hằn trong mắt đã bay biến đi đâu... Em sa vào lòng tôi.

Môi chạm vào môi không chút ngại ngần vẫn nóng, nhưng phiền tim đã nguội quên nhịp đập tự nào.

Không cách gì lùi bước, Tầm lưng tôi áp vào bức tường bằng, rùng mình.

Paint It Black 19— Gần như xanh trong

Những số phận được kết nối bằng manh giấy Rất dễ để xé toạc đi.

|| Jae Won và Hee Jun ||

“Thôi ngay đi, Jae Won.”

Sự rúng động ngân rõ ràng trong giọng nói.

Vỡ.

Tôi buông xuôi lưỡi dao đang cầm trên tay. Anh đang đến gần.

Trong đôi mắt to, nỗi sợ vẫn còn giảng. Trước mặt tôi, anh, giơ tay lên và giật một nhúm tóc, nhưng tôi chưa kịp đau thì môi anh đã ập đến.

“Haaa... Haa..”

Tiếng thở thoát ra. Hai mắt đối diện tôi nhìn như khổ sở.

Đây là lần đầu tiên.

Lần đầu tiên, tôi có cảm giác thôi thúc muốn nắm lấy anh, và kêu than.

“Đừng làm những chuyện vô cớ này nữa, Lee Jae Won.”

“....”

“Bởi vì từ nay, tôi sẽ không quan tâm nữa.”

“....”

“Đừng lang thang một mình trong hẻm tối, vì tôi sẽ không cứu cậu nữa đâu.”

“....”

“Bang! Trò chơi kết thúc rồi. Lee Jae Won, cậu đã thắng.”

Lee Jae Won, cậu đã thắng.Nói dối.Trò chơi đã kết thúc rồi.

Ngoại Truyện.

|| Jae Won ||

Buổi sáng này quá nặng nề.Không nhắc nổi một ngón tay. Vì đâu tôi phải thức dậy...Vì đâu tôi phải mở mắt ra...Vì đâu tôi phải thở...

Chỉ vài lời nói đã xem như hồi kết.Chia tay chỉ đơn giản là thế thôi.Bây giờ trở lại một mình tôi mới nhận ra, cái gì đã lôi tôi sống tận lúc này.Em tin được không, số lần tôi muốn chết hôm nay.

Biến mất đi. Làm ơn ra khỏi đời tôi.Em không thể quay về. Em không thể làm điều gì để khiến tôi không tha thứ cho em được.Vì sự trừng phạt đó mà tôi sẽ không thể quên em.

Chỉ vài lời nói đã xem như hồi kết.Chia tay chỉ đơn giản là thế thôi.Bây giờ trở lại một mình tôi mới nhận ra, cái gì đã lôi tôi sống tận lúc này.Em tin được không, số lần tôi muốn chết hôm nay.

Biến mất đi. Làm ơn ra khỏi đời tôi.Em không thể quay về. Em không thể làm điều gì để khiến tôi không tha thứ cho em đâu.Vì sự trừng phạt đó mà tôi sẽ không thể quên em.

Đừng bao giờ quay lại... đời tôi.Đừng bao giờ quay lại.Làm ơn đi đi.

Em không thể quay về. Em không thể làm điều gì để khiến tôi không tha thứ cho em đâu.Vì sự trừng phạt đó mà tôi sẽ không thể quên em.

-Lỗi Lầm – Kim Hyun Sung

Giờ thì...Tôi không cần phải mở mắt oán nhìn buổi sáng mờ sương.

Giờ thì...Tôi không cần phải nghe tiếng cửa lạnh lùng sập lại.

16. Chương 16

Giờ thì...Không cần phải dối...Không cần phải chờ đợi nữa.

Giờ thì...

Không cần phải bị đông đá -cầm tù trong đôi mắt anh.

Mọi thứ đều như tôi mong muốn.Nhưng từ sau anh đi,Không giải thích được, không hiểu được,Lớp băng đã rơi xuống vai tôi.

Paint It Black 20— Gần như xanh trong

Giá lạnh. Không gì có thể hâm ấm trái tim bị đóng băng vì cái lạnh đó.

|| Hee Jun ||

“Bang!!!! Trò chơi kết thúc rồi. Lee Jae Won, cậu đã thắng.”

Tôi cứ nghĩ là nếu có tham lam một lần cũng chẳng sao. Cứ nghĩ là nếu có ích kỷ một lần cũng chẳng sao.

Nhưng trên con đường một chiều, nếu hướng bên kia không chịu nhường thì sẽ là mâu thuẫn.

Tôi chưa bao giờ nói rằng gương mặt không cảm xúc thường trực là dễ chịu. Chưa khi nào nói rằng làn hơi phả ra cùng cái giọng giá băng là ấm.

Và...

Ngay trong lúc này, gương mặt nhợt nhạt không thể vươn tới. Tôi vẫn chưa nói là tôi nhớ gương mặt ấy đến độ cay mắt.

Một buổi sáng như vậy, vắng bóng vẻ mặt đứng đưng, vắng tiếng giọng nói lạnh lùng, chỉ có thể nghe được tiếng cửa sập lại.

Tôi, nên đi đâu bây giờ? Không tài nào nghĩ ra một chỗ dừng chân.

“Gì thế? Vào giờ này..?”

Bởi vì trời còn sớm, tôi mới nhớ gương mặt tái đi trong sương?

“Vào đi. Hà, hôm qua lại đi đêm nữa phải không? Cẩn thận nhé. Chó Diên đạo này hay để mắt đến cậu đấy, hơ hơ.”

Tôi nhìn ly cà phê nâu gọn trong lòng những ngón tay trắng sứ. Tôi có nhớ hơi ấm từ đầu những ngón sứ đó không?

“Không biết là chỉ có mình cậu..”

“À.. Vậy hả? Seung Ho đi từ sáng sớm rồi.”

“....”

“Ôm thẳng bé suốt đêm. Hơi trầm cảm vì nó còn gầy hơn mình tưởng đấy, ha ha.”

“....”

Khi kéo thẳng tấm trái giường đã hơi nhàu, cậu cúi xuống và áp mặt lên đó.

“A... thật tình, lại lạnh đi nhanh vậy. Ban này vẫn còn ấm. Suốt đêm, thẳng bé nằm đây. Hà...”

“....”

“Thật tình. Không muốn nó dậy tí nào. Nếu mở mắt ra là nó đi ngay không biết chán chừ. Buồn ghê.”

Mớ tóc vàng của cậu vương vãi trên nền giường. Tóc cậu dài rồi. Phần chân tóc màu đen lộ rõ ra.

“Cậu phải nhuộm tóc rồi kìa.”

“À. Không. Không nhuộm nữa đâu.”

“Tại sao?”

“Không cần nhuộm nữa. Không chơi màu vàng nữa.”

“....”

Vùi mặt sâu trong tấm trái giường, cậu hỏi.

“Biết không... Con cáo, có thể nó vẫn sống được ở một nơi khác ngoài chỗ cánh đồng vàng. Mới đầu sẽ hơi khó một chút... Nhưng chắc sẽ thích nghi nhanh mà...”

“....”

“Và, có thể nó sẽ mau quên.Không có gì là không lành lặn theo thời gian đâu, phải không, Jun?”

Tôi biết câu trả lời cậu đang muốn nghe.

Người có mái tóc vàng mà con cáo yêu là cậu hoàng nhỏ.Con cáo chờ trên cánh đồng mang màu tóc của cậu.

Không có ai là không mệt mỏi vì chờ đợi.Người ta cũng biết rằng điều họ chờ sẽ không đến.

Có thể, nguyên nhân con cáo chờ...không phải là cậu hoàng tử. Mà là, chờ một người giải cứu nó khỏi sự ngóng trông vô tận.

Luôn luôn, kể ra đi không có quyền lựa chọn.

Tôi biết câu trả lời cậu muốn nghe.

“Phải, Hyuk.”

Một cái cười gượng gạo trườn ra.Như vậy đã đủ rồi.Bỏ cậu nằm vùi mặt ở đó, tôi đóng cánh cửa lại, đi.

Giờ thì, tôi có nơi nào để đi?Không có lấy một chỗ dừng.

Paint It Black 21— Gần như xanh trong

Trái tim khi đã đông cứng trong vết gió thời gian,một va chấn nhỏ nhoi cũng đủ làm vỡ vụn.

|| Seung Ho ||

Tôi tỉnh giấc vì tia sáng đã lách qua khe hở hẹp của tấm màn cửa màu kem.Thấy mái đầu hạt dẻ ngã xuống bên cạnh tôi,cứ tưởng vẫn còn đang mơ.

Một cơn ác mộng đáng sợ vì nó quá thật.

Tôi luồn tay vào mái tóc hạt dẻ.Cảm giác mềm mại thoa trên những đầu ngón tay.

Đã đi xa thực tế quá rồi.

Tiếng chim ríu rít và bóng của những tán lá xanh rung rinh qua từng đợt gió và,Tiếng thở khẽ khàng không chịu ngưng.

Tôi vừa ôm đầu vừa bật dậy khỏi giường, kéo tấm màn cửa qua.Cả một vùng ánh sáng ập đến làm tôi chau mắt.

“Ừ...ừmm.”

Tôi nhắm mắt khi nghe tiếng cựa mình sau lưng.

“Ừmm.. Anh đã dậy rồi à?”

17. Chương 17

Hơi ẩm cơ thể đang choàng lấy tôi làm bức tường chắn mong manh của trái tim cố đóng băng vỡ vụn.

Đây là một thực tế kinh hoàng.

“Oa! Trời đẹp chưa kìa!Anh, anh muốn trốn học đi đâu đó chơi không?”

Luồng hơi ẩm vươn đến từng bước một, dư sức làm nóng tấm thân nguội lạnh.

“....”

“Trời đẹp như thế đi chơi núi chắc vui lắm hả, anh?”

Từ từ, từ từ, luồng nhiệt đang kéo hai vai tôi đang thành không đủ để làm tăng bằng tim đập lại.

“....”

“Em muốn đi chơi một chuyến với anh.”

‘Nếu cậu đi lên ngọn đồi sau lưng trường sẽ thấy một cái hồ lớn.Nó phản chiếu tất cả mọi vật xung quanh, như gương vậy.Mỗi hè đến là chỗ đó lại như một bức tranh...’

Muốn nhìn thấy cái hồ.

‘Tôi muốn cho cậu xem chỗ ấy... không lâu nữa đâu.Không lâu nữa mọi thứ sẽ ngát một màu xanh...’

Cho dù mọi thứ không ngát một màu xanh cũng không sao.

‘Đi nhé, Seung Ho.Tôi sẽ làm cậu quên cánh đồng vàng.Cậu sẽ không phải đợi nữa.’

Chỉ như thế, nỗi khát cùng cực dâng lên.Hyuk.

|| Woo Hyuk ||

Tôi cho cậu thời gian...Dù điều đó làm tôi, một kẻ chưa từng biết đợi là gì, nhức nhối.Nhưng không sao cả.

Tôi sẽ đợi cậu.Trước khi gặp được,Như những ký ức của thị giác muôn đời in trong tâm tưởng,Tôi sẽ đợi.Cho dù trong mỗi một,Tôi vẫn sẽ ngay tại chỗ này chờ cậu đến mới thôi.

Seung Ho.

Paint It Black 22— Gắn như xanh trong

Tôi đã biết lối ra là hướng nào.

|| Hee Jun ||

“Hee Jun?”

“....”

“Sao lại ở đây?”

Một khuôn mặt trắng quen thuộc cau mày nhìn xuống tôi.

Ai? Người nào? Tôi đã đợi người nào?

“Ngồi đây từ đêm qua đến giờ?”

“....”

“Dậy! Cậu sẽ bị cảm đấy. Ai dời lại ngồi dựa vào tường gạch suốt như thế?”

“... Không có chỗ...”

“Hử?”

“Không có chỗ nào để đi.”

Sau lưng tôi là bức tường gạch khô cứng.Những vết xước khi trèo tường đêm qua không thấy nữa, nhưng sọc thì sẽ không lành.Nên, không thể vượt tường nữa.Không có chỗ nào để đi nữa.Sọc sẽ không lành. Lúc nào cũng sẽ có dấu.Lee. Jae. Won.

Không nhớ có khi nào thằng bé cười với tôi. Dễ hiểu mà. Tôi chưa bao giờ bảo thằng bé cười. Nó chưa bao giờ làm việc gì tôi không ra lệnh. Mà sao lại nghĩ đến chuyện đó nhỉ?

Nghĩ đến một chuyện vô ích...

“Hyuk. Cậu còn muốn chỉ một điều ấy không?”

“À.. Chỉ thế thôi.”

“Thật ư...”

Làm người chỉ một và duy nhất, tôi không muốn nữa. Những điều tuyệt đối, tôi không muốn nữa. Chỉ muốn.. có người cần tôi, như cần cậu ta.

‘Chính là thế mà tôi thích anh. Bởi vì sẽ chẳng ra gì hết nếu không phải là tôi.’

Sao cứ nhớ những chuyện vô ích nhỉ...

|| Chil Hyun ||

Lúc nhỏ... Trên sân thượng, tay nắm tay con, cha nói.

“Chil Hyun. Nhìn xem, tất cả những gì con thấy được ở đây là của con. Mọi điều con muốn sẽ là của con. Con sẽ luôn sung sướng vì con là con trai của ta.”

Cha ơi, cha sai rồi. Con sẽ không sung sướng. Con cũng chưa từng mong mình sung sướng. Khi cha tự hào chỉ cho con tất cả những thứ đó, con chỉ nghĩ đến một điều.

“Sao anh Seung Ho không tới? Chắc anh ấy đang đợi... Muốn đến chỗ anh ấy. Muốn đến chỗ anh ấy.”

Con chỉ muốn một điều. Con không muốn đất đai của cải nếu chúng không giúp con có được điều con cần. Lúc đó cha đã không nói với con. Vì sao con không thể có được người là tất cả đối với con. Vì sao anh, người đã đưa tay ra cho con và làm theo mọi yêu cầu vô lý, không chấp nhận con. Khi giọng nói hiền từ của cha lặng đi khi nhịp thở của cha ngưng bật, cha đã không nói với con.

Ngay từ hồi nhỏ, con đã không nghe theo mong mỏi của cha. Ngay lúc đó, con đã phản bội cha.

“Seung.. Seung Ho là anh của mày!”

Con nhắm chặt hai mắt. Không thể thấy gì.

“Seung Ho là anh ruột của mày! Mày vẫn còn muốn đi gặp nó?!”

Không thể thấy. Không thấy hai mắt cha đang bị vấy màu phản bội.

“Seung Ho nó chỉ cản trở mày thôi. Mày còn.. còn..”

Con không nghe. Con không nghe thấy giọng nói của cha đang rung lên giận dữ.

“Mày nghĩ Seung Ho sẽ chấp nhận mày?! Seung Ho nó biết hết rồi. Nó sẽ hận mày!”

Con không nghe. Không thể nghe. Đã quá muộn rồi, thưa cha.

“Cha, con vẫn.. không có chọn lựa khác. Con đã hứa. Rằng, sẽ không để anh ấy phải một mình.”

“Chil Hyun!!!”

Lưỡi dao sắc cửa qua tay cảm giác như thế nào quên rất dễ. Máu loang loáng trên sàn đỏ như thế nào cũng chóng phai đi. Rất đơn thuần. Cái gì không xóa được là không xóa được. Những lời con lập đi lập lại ngay cả khi vượt hoàn toàn khỏi bờ ý thức.

“Không thể buông tay... Không bao giờ buông tay... anh Seung Ho.”

Paint It Black 23-Gần như xanh trong
Lần đầu tiên tôi nói thật với anh.”Tôi xin lỗi.”
|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

18. Chương 18

“Lâu quá không gặp.””...”

Buổi sáng sớm. Cánh tay gầy nhỏ cổ nút không buông.Nụ cười như là hơi cay cay, trong lớp, một mình, anh nhìn xanh xao.

“Chà.. Nói thật nhé, cậu không thể trông vui vui một chút được sao?””...”

Anh nhìn như mệt mỏi.Nụ cười đăng trên mặt anh không sáng như mọi lần.

“Cậu đã nghĩ đến việc đó, đúng không?””???”

Khi tôi sắp đi lướt qua anh, giọng nói anh như có vẻ chông chênh.

“Cậu đã nghĩ đến việc chạy trốn, đúng không? Đã nói là tôi sẽ giúp..”

“...”

Nụ cười của anh đang gắng tượng hình một cách mong manh.Đâu đó trong đáy lòng nhao nhao. Quặn đi.Tôi đau cần..Những cơn đau lạ lẫm này.

“Seung Ho.”

“Không biết.. anh đang nói cái gì.”

Tôi gần rõ từng tiếng một.Bởi vì tôi sợ sẽ không làm chủ được mình khi nhìn vào đôi mắt bất động của anh.Lúc xượt qua vai anh, tôi nghe giọng cười trong vực thấp.

“Ờ.. Nói dối sẽ chẳng có hiệu quả nữa đâu, Seung Ho.”

“?!!”

Khi quay lại, anh đã kịp ghì hai vai tôi.Tôi buộc phải đối diện với cặp mắt không hề chớp.

Anh muốn điều gì?

“Tôi nhớ cậu, An Seung Ho.”

“...”

Tôi không biết. Tôi không biết.

Mai này, tôi có nhớ những bờ môi va vào nhau nóng hổi, trong làn khí lạnh buổi sáng đang giăng đầy phòng học, chung quanh tôi và anh?

Tôi không biết. Tôi không biết.

Con cáo được thuần hóa bởi cậu hoàng tử đã hạnh phúc khi nó chờ cậu trên cánh đồng vàng như màu tóc cậu.Con cáo đợi một cậu hoàng không đến, đã thật sự hạnh phúc.

Những ngọn tóc vương vấn khắp nơi, nhưng rồi vẫn hợp thành dòng, là một màu vàng.Nụ cười óng ánh không kẻ lạ nào bắt chước được, rất trắng.Những ngón tay đang đùa nghịch với tóc tôi là hồng tươi.Đôi mắt

đang chăm chú vào tôi là một màu nâu thuần chất. Giọng nói đang gợi dậy nỗi đau trong tim tôi, không có màu, như nước mắt.

Tôi sẽ nhớ.

Giữa những ngày tôi từng sống, tôi sẽ đặt anh trong vùng ký ức lấp lánh nhất. Tôi sẽ nhớ anh – người đã đưa tay ra cho tôi – kẻ đang khom lưng trong bóng tối.

Lần đầu tiên, tôi nói thật với anh.

“Cám ơn... Cám ơn anh.”

|| Seung Ho và Woo Hyuk ||

Sau tiếng cười khàn, Woo Hyuk nắm tay tôi và nói.

“Quên tất cả đi.”

Ừ. Quên đi. Tia nắng gắt gỏng soi qua vai. Cơn gió nhẹ làm xòa tóc. Tiết học đặng đặng chắc đã quá nửa giờ. Và em có thể sẽ đứng nơi cuối dãy phòng khi lớp tan.

Tôi chỉ nhớ hơi ấm của những bàn tay đan vào nhau và... Tiếng bước chân vang vang khi hai người chạy sóng đôi trên hành lang... Và nụ cười ngời sáng khi anh nhìn tôi.

“Hứa với tôi...”

“... ”

“Đừng khóc một mình nữa.”

“... ”

Tôi nên làm sao đây, Hyuk? Nên nói, được rồi, và mỉm cười? Nên ngoéo tay với anh, ừ... Ngây dại vì màu mắt thuần nâu, u mê từ cái cười trong suốt.. Tôi có nên tự tin đáp, okay? Để tôi bị thôi miên bởi những ngón phần đang kéo tôi. Nếu tôi thả tay ra, chuyện gì sẽ đến? Tôi sẽ nhớ anh, tôi hứa. Tôi sẽ giữ anh trong tim tôi, và trân trọng, tôi hứa. Nhưng, Chỉ thế thôi.

Một nơi mà thời gian không trôi, dành cho tôi, chỉ cho tôi. Tôi có khả năng để tàn độc vô cùng?

Không thể hứa điều tôi không làm được.

“Seung Ho?”

” Đi về. Trước khi lớp sắp tan.”

“... ”

Quay lưng trước tiếng gọi của anh, bởi vì tôi sợ cái cảm giác quần xé đang ngời lên trong dạ này. Niềm đau lạ lẫm. Mà chẳng đủ thời gian để kịp làm quen.

Cho bài giảng vô vị lơ lững trôi ngang tai, tôi nhìn ra phía cửa sổ. Trời đang không gợn một dấu mây, thật xanh. Thấy mình ghen tị với những ngọn gió phiêu du qua.

Thật đấy. Hôm nay nếu đi chơi là vui lắm. Nắm tay anh và không bao giờ rời. Nếu chạy trốn được thì hay quá. Nếu được thì hay quá phải không anh?

Người đang lăm lũi xuyên qua vương cổ về phía trường là người tôi đang nhớ. Về u uẩn trong nét cười.

Này, anh. Anh ở quá xa rồi. Xa như vậy em làm sao với được, anh Seung Ho? Anh đã từ đâu về?...

Nụ cười biến dạng. Vì gương mặt nhợt nhạt đang giữ một khoảng cách nhất định sau lưng anh đang nhìn theo đăm đăm, nhất định không chớp mắt, nhất định không mất dấu bóng hình với mái tóc đỏ bước đi.

Cảnh này thật không quen. Anh là người luôn đứng đằng sau. Không được bước ngang hàng nhưng lúc nào anh cũng ở sau lưng.

Cái gì đó đang thắt lại trong tôi. Chẳng phải là vì ánh mắt của kẻ đang dõi theo anh Seung Ho, mà chính là anh Seung Ho... đang một mực nhìn về phía trước như là đang rất giận.

Anh này, mỗi lần gặp anh em lại muốn hỏi anh biết bao nhiêu điều, Nhưng ngay bây giờ em chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, rằng, Hyunie là gì đối với anh? Em, là gì đối với anh?

Em rất muốn biết, Hyunie có ý nghĩa gì với anh, anh Seung Ho.

Paint It Black 25— Gần như xanh trong

|| Seung Ho ||

“Về nhà đi.”

“...”

Giọng nói đó, không cất lên vì để xua tan sự u tịch đang đặc quánh khắp phòng, từ nơi góc giường phát ra, nghe lạnh lạnh.

“Mình về nhà đi anh.”

“...”

“Về đi, anh Seung Ho.”

19. Chương 19

Từ khung cửa sổ mở nửa chừng, hình dáng của Chil Hyun ngược hướng trắng nhìn mong manh. Mong manh đến mức nếu em nhớ rung một chút, sự dịch chuyển của không khí cũng làm bóng dáng ấy vỡ tan. Và.. em nhìn rất tội.

Có phải vì tôi?

“Vì sao vậy, cậu chủ Hyun?”

“Em không thích chỗ này.”

Tôi quỳ xuống bên cạnh giường em và nhìn lên mặt em. Khi ba tiếng ‘cậu chủ Hyun’ vọng lại, nụ cười thường thấy trên mặt em như nhạt nhòa thêm.

Nhưng âm cười vẫn đó như tôi đã nghĩ. Có phải tôi là kẻ duy nhất mà em không ưa.

“Nếu cậu chủ không thích, cậu có thể quay về.”

Tôi không thể bắt buộc em. Em biết là tôi không thể. Tôi đặt môi lên bàn tay trên đầu gối em. Dù cảm giác được thân nhiệt qua những đầu ngón tay, sự hiện hữu của em vẫn không nghe rõ hơn được. Lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng không thể chạm đến.

“Nếu anh không đi, em sẽ không đi. Anh biết là em đến đây để đưa anh về mà.”

Khi em đưa tay ra choàng lấy cổ tôi, hơi thở em bên tai tôi nghe ướt ướt.

“Hãy cùng về đi, anh Seung Ho.”

Em có biết tôi không thể đưa ra câu trả lời em muốn nghe. Chắc là em biết.

Tiếng thở của hai đứa, không còn ướt, bắt đầu hòa tan vào hư vô. Em người tôi không thể chạm đến đang khóc. Tôi có thể vươn tay ra bắt lấy những giọt lệ. Tôi có thể ôm chặt em đến mức làm em ngạt thở.

Nhưng em biết, rằng tôi sẽ không làm thế. Không thể làm thế.

Không có con đường nào khác. Tôi không thể sống với anh mãi mãi ở nơi đó. Không... có khi tôi vẫn sống được trọn đời ở nơi mà tôi không đi đâu xa hơn được nữa. Thật chán quá, cái cảnh này.. có nên nói thế không?

Hay là... nên phát điên lên? Nghe theo hai từ vô cùng ích kỷ gọi là ‘cùng nhau’? Có nên phát điên? Tôi nên làm sao đây? Hở? Hyun? Woo Hyuk?

Lúc nào cũng như thế. Lúc nào tôi cũng muốn trốn chạy.

Tôi biết đường chạy thoát là đường nào, và em có hay sự phản bội tôi đang âm thầm thực hiện?

Em có hay?

|| Chil Hyun ||

Tôi đứng tựa lưng vào cửa sổ. Đôi mắt anh đang hướng vào cánh cửa mở hờ hoàn toàn trống vắng. Ngày trước.. Đã có những ngày tôi nhốt mình vào đôi mắt ấy. Một điều bất khả. Trong sự yên lặng biết nói, tôi nhắm mắt tôi lại. Đã có những ngày tôi đòi hỏi cả thế gian.

Chỉ việc... trưng hai mắt ướt ra là đã có thể khiến anh động lòng.

“Về nhà đi.”

“...”

Tôi muốn tôi ngập tràn trong đôi mắt đang trống rỗng của anh.

“Mình về nhà đi anh.”

“...”

“Về đi, anh Seung Ho.”

Đôi đồng tử nhìn tôi không mang chút vết dấu của nao núng hay sững sờ. Dù thế, dù chúng trống rỗng và không thể đọc được, tôi vẫn muốn. Tôi muốn chúng.

“Vì sao vậy, cậu chủ Hyun?”

“Em không thích chỗ này.”

Anh đến bên tôi trong tĩnh lặng vô cùng, nhẹ nhàng khuyu xuống.

Nước mắt sắp dâng lên rồi. Giọng anh nói ‘cậu chủ Hyun’ khô khốc. Vì sao anh quá khô khốc khi đối diện tôi? Anh đang hoá thành cát bụi dễ bay đi và không nắm bắt được?

Luôn luôn là thế. Không nắm bắt được.

Tại em phải không? Chính là tại em?

“Nếu cậu chủ không thích, cậu có thể quay về.”

Tôi muốn anh, người đang hôn tay tôi. Chỉ có ước vọng đó là tuyệt đối.

“Nếu anh không đi, em sẽ không đi. Anh biết là em đến đây để đưa anh về mà.”

Tôi muốn cái cổ gầy, và bờ vai mảnh khảnh tôi đang gom can đảm ôm lấy.

“Hãy cùng về đi, anh Seung Ho.”

“...”

Chỉ có ước vọng đó là tuyệt đối.

Paint It Black 26— Gắn như xanh trong

Khi em với anh, Anh sẽ vui lắm nếu em nói là em thích anh. Anh sẽ trân trọng em những lúc hai ta bên nhau. Vì anh mong trong mắt em anh là tốt nhất...

|| Seung Ho ||

“Có phải vì hấn không?”

“....”

Không rõ em có ngụ ý gì.

“Anh không về là vì hấn, có phải không?”

“..Không.”

Vì giật mình, tôi quên dùng kính ngữ và em nhếch mép cười khi nghe câu trả lời. Tôi vẫy mình ra khỏi vòng tay đang nơi, nhưng em không buông. ‘Hấn’ nào...? Em đang nói về ai?

Có điều gì không ổn...

Em có thật sự là người yếu đuối và chực ngã bất cứ lúc nào? Em có thật sự là người vừa khóc vừa nín lấy tôi?

“Vậy thì về với em, anh Seung Ho.”

Em nói rõ từng lời trong lúc giữ chặt tôi hơn.

Tôi không thể đáp ứng điều em muốn.

“....”

Em thả hai tay ra như thể bỏ rơi tôi.

“Em sẽ không đi đâu hết nếu anh không đi. Anh biết chứ?”

“....”

Em không cần tôi trả lời. Chỉ muốn cho tôi biết thế. Chưa bao giờ người buông tay là em. Không bao giờ.

Tôi mới là người bỏ đi, không phải em? Một cảm giác khó chịu chạy xuyên cột sống lên thẳng bụng tim tôi.

Em là người bỏ đi, hay là tôi?

|| Woo Hyuk ||

Tôi không quen đợi chờ. Cũng không quen với việc bị từ chối.

Cậu không muốn cho tôi cơ hội nào hết sao?

....

“Mày là Jang Woo Hyuk?”

“Có chuyện gì?!”

Ngoại trừ Hee Jun, không ai xen vào giấc ngủ trưa trên đồi của tôi. Những gã xa lạ đó bắt thành linh hồn bỏ ra choán hết cả mặt trời.

Không nhớ đã gặp họ bao giờ.

“Nếu mày là Jang Woo Hyuk thì tại sao có chút chuyện cần nói với mày đây?”

“....”

Lúc những tên đàn ông với bộ mặt trở như đá vây quanh tôi, sao lại nghĩ đến Seung Ho? Cậu đâu có liên quan gì đến những kẻ này. Chắc chắn là không.

Những kẻ nhếch mép khi bật lưỡi dao lên, màu dao xanh loáng, lại không gây sợ hãi bằng một Seung Ho dễ dàng quay lưng bước đi.

Nghĩ đến đó tôi tự dừng bật cười một cách ngớ ngẩn. Khi tránh những nhát dao, trong đầu chỉ duy nhất một ý nghĩ đó thôi.

Vừa kịp nhận ra họ không phải là du đảng đường phố tầm thường, hông bên trái của tôi đã nhói điếng.

“Ừ.. ừc..”

“Bọn tao không có thù oán gì với mày nhưng đây là công việc. Xin lỗi nhé.”

Nhưng át cả cơn đau, trong đầu tôi chỉ có một điều. Khi cảm giác lạnh buốt và cái mềm của bụi đất trở nên nhạt dần, tôi thấy một bóng người đứng kế Seung Ho, đứng kế nhân vật điều khiển tâm trí tôi.

“Cậu ấy là em trai tôi.”

À. Ra là thế? Tôi thích tiếng nói của Seung Ho đang ngân vang trong tai tôi. Thích đến nỗi phật lòng khi tiếng nói cậu xa dần.

Cái tôi muốn.. Điều tôi muốn dù phải mạo hiểm sinh mạng của tôi đã trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. An Seung Ho.

Paint It Black 27— Gần như xanh trong

20. Chương 20

Ước nguyện khi mở mắt ra sẽ nhìn thấy một người đã không thành sự thật.

|| Woo Hyuk ||

“Đồ ngu ngốc! Nếu tôi chỉ chậm chân một chút nữa là, cậu... Mẹ kiếp! Mấy thằng khốn nạn đó là ai?!”

Khi mở mắt ra, cái tôi thấy đầu tiên là trần nhà cao, ánh sáng đèn thủy ngân và, gương mặt giận dữ của Hee Jun.

Mặt Hee Jun khi giận rất đáng sợ.

“Một Jang Wo Hyuk lừng lẫy lại bị đâm như thế... Cậu đã chọc tức gì những thằng khốn đó?! Chỉ cần lưỡi dao chệch vào một li nữa là...”

Giọng nói căm phẫn của Hee Jun ong ong trong tai tôi.

“Im nào. Nhức đầu quá. Bọn nó cố tình làm thế.”

“Cái gì?!”

“Bọn nó cố tình đâm không trúng chỗ hiểm. Một dạng cảnh cáo ấy mà.”

“Cái gì... Jang Woo Hyuk!”

Không thể tiết lộ thêm gì với cậu nữa. Chỉ nhiều phiền phức, và tôi khát một nỗi khát cực cùng.

“Nếu bị đâm thêm chín mươi chín nhát nữa thì cậu ấy có đến thăm tôi không nhỉ..?”

Tôi nằm trên giường giương mắt nhìn lên cái trần nhà cao cao và trắng toát. Hà Hà.. Thật là một ý nghĩ ngu ngốc. Mày hình như là một thằng ngu ấy, Jang Woo Hyuk.

“Thế này thật không giống cậu, Jang Woo Hyuk.”

Tôi hoàn toàn đồng ý với câu nói của Hee Jun. Thế này thật không phải là Jang Woo Hyuk tí nào.

Hee Jun đi rồi, tôi cũng thiếp đi. Chẳng thích mùi thuốc sát trùng hăng hắc từ những tấm trải giường, nhưng mà... Tôi đã mơ.

Cửa mở, và Seung Ho bước vào.

Không với đôi mắt điềm nhiên và lạnh lạnh cậu thường mang, mà hơi thở dường phập phồng, trong mắt cậu là sự bất an và đau đáu.

Đừng bất an như thế. Tôi không làm cậu tổn thương đâu.

Muốn nói, nhưng tiếng nói không chịu phát ra.

Tôi thích cái mềm mại của những ngón tay Seung Ho đang làm nhột nhột trán tôi. Không muốn tỉnh giấc khỏi cơn mơ đó tí nào. Nhắm mắt ở đây suốt trăm năm... Thật không muốn tỉnh dậy. Tiếng thở ra nho nhỏ thổi xuống một góc tim tôi và giọng nói cảm thương từ xa xói vọng đến.

“Xin lỗi anh... Xin lỗi anh.”

Đừng bất an như thế. Cứ như cậu sắp sụp đổ.. Tôi không làm cậu tổn thương đâu.

Muốn nói thế, nhưng không tài nào mở mắt được.

Cái gì đó mềm trên môi tôi, và tiếng khóc nhỏ.

Đợi tôi với. Đừng dễ dàng quay lưng với tôi như thế.

Tôi đã mơ...

Khi mở mắt ra, những tấm trải giường tôi đã không thích vì chúng khô cong, đang ướm. Và vị mặn trên môi tôi. Mùi thuốc sát trùng khó quên và một mùi hương phảng phất gây nhưng nhớ.

Tôi đã mơ một giấc mơ như thế nào..?

Paint It Black 28— Gần như xanh trong

Tình yêu của con cá một mắt.

Tôi muốn sống như con cá một mắt. Tôi muốn yêu như con cá một mắt. Để tồn tại trên thế gian này, hai con cá một mắt Phải song hành cùng nhau cho đến hết đời. Tôi muốn yêu như thế. Chúng ta có đủ thời gian, nhưng Chỉ là chúng ta không yêu nhau nhiều đến thế. Tôi muốn sống như con cá một mắt sống. Như con cá một mắt, sẽ nhận ra ngay nếu nó chỉ có một mình. Tôi muốn yêu liều lĩnh cả mạng mình Như con cá một mắt.

|| Seung Ho ||

Căn phòng nội trú rất lạnh khi tôi bước vào. Chắc là vì cửa sổ đang mở. Cũng có thể là vì em đang ở đây. Bầu khí lạnh và ngột ngạt.

Em tựa vào khung cửa sổ đang mở rộng và ngâm nga một giai điệu xa lạ, em đang nghĩ gì? Làn mi dài phân định ranh giới giữa màu mắt em và màu đêm, em đang nghĩ gì?

“Em đã có thể giết hấn ta. Anh biết chứ?”

“....”

“Em đã nghĩ sẽ giết hấn ta một cách vô cùng tàn bạo.”

“....”

Em rời khung cửa sổ, chậm rãi tiến về phía tôi. Em đưa tay gạt những sợi tóc ngang trán một cách cẩn trọng.

“Nhưng mà.. anh sẽ buồn nhỉ?”

“....”

Em người hay khẽ run vì bồn chồn, Và lúc này, em người không thể giấu những ý nghĩ bạo lực. Đâu mới là em thật sự? Thật sự?

“Anh sẽ chạy đến với hân? Đúng thế chứ? Anh chắc đã định gạt bỏ em và ra không thèm nhìn lại?”

“....”

Đôi mắt đen không phản chiếu bóng ảnh. Tôi đang nghĩ gì khi nhìn tôi trong ấy? Với bộ mặt không hồn, tôi đang nghĩ gì khi tôi nhìn em?

“Luôn luôn... nín thinh và vô cảm. Trước mặt hân ta anh có như thế này không? Nói cho em nghe. Khi nào thì anh mới nhìn em? Khi nào thì anh mới để em trong đôi mắt lạnh lùng của anh?”

Em đưa tay che hai mắt tôi lại. Hai mắt lạnh lẽo và trơ trơ như em nghĩ. Woo Hyuk chắc là cũng nghĩ thế.

Có một điều tôi chưa nói với em. An Seung Ho đã chết rồi. An Seung Ho mà em muốn đã không còn nữa. Cách đây rất lâu, nó đã bị giết một cách nhẫn tâm nhất rồi. Tôi đã quên điều đó... quên mất đi.

Khi nào thì tôi nên nói với em? Khi nào thì tôi có thể nói với em? Khi nào thì tôi nên nói với em, rằng An Seung Ho của em đã không cách nào tìm được nữa rồi.

Tôi muốn đào tẩu. Tôi muốn trốn chạy. Tôi muốn đào tẩu. Tôi muốn trốn chạy. Tôi muốn đào tẩu. Tôi muốn thoát ly.

Tôi biết đường ra.

“Đúng đấy Hyun. Anh đúng là sắp sửa đi đến anh ta.”

“!!!”

“Anh ta đã đưa tay ra cho anh...”

Một sự cảm dỗ vô cùng ngọt ngào.

“Cánh tay vững chắc nên chỉ có kẻ nào ngu ngốc mới do dự.”

“Em mới là người đưa tay cho anh trước. Là Hyunie, anh Seung Ho. Tay của em mới là cánh tay anh cần nắm. Là em!!”

“....”

“Ha ha... Anh chỉ làm ngơ. Anh cũng không cần tìm hiểu. Haa.. Thật bất công.”

“... ”

Bởi vì vết sẹo trên cổ tay nhỏ quá đậm màu...

“Anh cần anh ta.”

“Tại sao phải là anh ta?”

“Anh ta làm anh quên đi bản thân. Anh ta làm anh không nghĩ ngợi. Anh ta để anh quên đi anh là ai.”

“....”

Là nơi duy nhất tôi có thể tựa vào.

“Anh muốn đi ngủ. Để anh yên, Hyun.”

Rất tàn nhẫn, phải không? Chính thế mà tôi ghét tôi. Rất ghét.

Phương cách để chạy thoát khỏi em... thoát khỏi em.. thoát khỏi...

“Anh sẽ bỏ rơi em và chạy mất?”

“....”

“Chẳng phải em đã nói là em sẽ không để anh làm thế? Anh đã quên rồi? Anh đã quên Hyunie là người luôn theo sao anh không để mất anh?”

Đôi mắt của em bắt đầu phủ sương.Và tôi trong mắt em bắt đầu chai sạn.

Khi tôi chai sạn đi, cạn khô cùng kiệt khắp mọi nguồn,Hãy bóp nát tôi bằng những ngón tay ấy, để tôi thành bụi tro vương vãi,và đừng giữ lại chút tàn dư nào, quét hết đi và xóa hết đi.

Tôi biết đường ra. Đường ra.Đường duy nhất để chạy thoát khỏi em.

“Anh không nhớ.”

“”

Tôi không nhớ, tiếng bước chân luôn vắng vắng sau lưng.

“Bởi vì An Seung Ho mà em luôn đi theo đã chết rồi.Chết lâu rồi, vì tay cái người mà em gọi là cha đấy.”

“..!!!!”

Đường ra...Con đường dẫn An Seung chạy thoát khỏi An Chil Hyun...Không yêu.

An Seung Ho không còn yêu An Chil Hyun nữa.

Đó là con đường duy nhất.Con đường duy nhất.Không yêu.

21. Chương 21

Thời gian đã lụi tàn rồi.

Paint It Black 29— Gần như xanh trong

Thế giới độc nhất mà tôi biết,đến chỗ tận cùng của nó tôi đang đi.

|| Seung Ho ||

Thời gian đã lụi tàn rồi.Tim đã chết rồi.

Em đang khóc. Vì tôi.Những giọt nhơn ghim vào tôi như đinh sắt.Nhưng trước khi dòng máu tôi kịp chảy, nó đã hóa đông.

“Đừng làm vậy, anh Seung Ho.”

“ ...”

“Đừng làm vậy với em...”

“”

Tôi đến bên em và ôm em vào lòng.

“Xin anh.. đừng ghét em...”

“Được rồi.”

Cơ thể ngưng ngạt nhưng rất ấm này,Gương mặt đang làm ướt vai tôi này,Giọng nói bị chèn ngang như thứ gì đó đang ngăn trong cổ họng.

Em là đứa bé rất đẹp lúc em cười.Mọi người xung quanh nâng niu em như châu ngọc.Em là một đứa trẻ mang nhiều yêu thương.Em là một đứa trẻ mong manh. Tôi biết.

Em bé nhỏ của tôi, Tôi là kẻ duy nhất trên đời căm ghét em.

Xin lỗi.

Cậu đang đi về hướng tôi? Cậu đang trôi xa khỏi tôi? Hay là cậu đang biến mất?

|| Woo Hyuk ||

“Lâu quá không gặp.”

“Ừ.”

Tôi đã chán lắm. Một ngày thật là dài. Cứ như khoảng đời trước khi tôi biết cậu chỉ là một sự dối trá. Những ngày không gặp được cậu chỉ là vô nghĩa.

“....”

“Giờ anh khỏe chứ?”

“Hả?... Ừ.”

“Vậy thì tốt.”

“....”

“....”

Nói gì bây giờ? Nói rằng tôi đã buồn vì cậu không bao giờ ghé thăm? Rằng... tôi nhớ cậu nhiều lắm? Rằng... tôi mong cậu nhiều lắm?

“À.. tôi...”

“...?”

“Hà. Cậu nghe được chắc sẽ cười.”

“..??”

“Tôi đã mơ thấy cậu. Tôi đang nằm trong bệnh viện và cậu đang khóc. Woo Hyuk à anh đừng chết, rồi khóc. Ha ha. Cậu trông dễ thương lắm.”

Phân nửa là nói dối đấy. Không thể nói về cặp môi ướm đã đậu xuống môi tôi, âm ỉ. Không thể kể về điều duy nhất ám ngữ tâm trí tôi giữa bốn bức tường với trắng xác là việc An Seung Ho không có ở đây.

Tôi đang rạn nứt. Không giống Jang Woo Hyuk thường ngày, tôi vung tay cao và cường điệu mọi động tác.

Chỉ muốn làm Seung Ho cười. Nhưng ý nghĩ duy nhất trong đầu tôi những ngày qua, trong đầu thẳng khờ Jang Woo Hyuk, là giọng trong suốt, là môi mẫn, là cảm nhận mơ hồ và bất an. Đó thật sự là một giấc mơ? Chỉ là một giấc mơ?

Tôi đang làm bộ làm tịch. Thẳng đắn Jang Woo Hyuk.

“Rồi thì... tôi đỡ cậu hoài không được. Hà, cậu mít ướt ghê. Ý tôi là, trong mơ ấy. Mít ướt.”

“....”

Tôi chỉ muốn làm cậu cười.

“Seung Ho?”

Cậu cười. Không có tiếng. Cậu chỉ nhướn hai khóa miệng nhưng... Cậu đã cười như tôi hằng mong. Sau đó, tôi đã nghĩ rằng, nụ cười ấy... Nghe sao mỏng mảnh và tang thương.

Jang Woo Hyuk ngu ngốc. Jang Woo Hyuk ngu ngốc.

Tôi vận hết can đảm để thoa mắt cậu. Bởi vì tôi nghĩ là chúng đang ngập lẹ. Nhưng chúng lại ráo hoảnh.

“Cậu không khóc, nhưng sao lúc nào cậu cũng có vẻ như đang khóc?”

“....”

Cậu không nói. Cậu nhìn tôi.Chẳng phải với ánh mắt vô cảm thường ngày.Vì thế mà tôi thấy bồn khoăn.
Cậu ngã vào vòng tay tôi nhẹ nhàng.Cảm giác bồn khoăn càng rõ hơn khi thân hình gầy nhỏ đến sát bên trái tim tôi.Nhưng thân nhiệt cậu, hơi ấm cậu xua tan mọi ý nghĩ trong đầu.

“Seung Ho.”

“Vâng.”

“Seung Ho.”

“Vâng.”

“Seung Ho.”

“Vâng.”

“...”

“...”

“...”

“Woo Hyuk,”

“Hửm...”

Tôi xin lỗi.

Paint It Black 30— Gần như xanh trong

Em bé nhỏ của tôi...Tôi là người duy nhất đã yêu em.

|| Woo Hyuk ||

Nhịp thở đều đều. Những tiếng thở ra nhỏ nhẹ giữa lưng chừng.Mọi lời nói, mọi câu chuyện đều là không cần thiết.Không cần phải giữ tư thế đề phòng, không cần phải cảnh giác.Trong tay tôi, không chút tự vệ, cậu đem hết nguyên vẹn cậu cho tôi.Cậu với mắt khép và những hơi thở mỏng là hoàn hảo.Tất cả là hoàn hảo. Nhưng tôi vẫn bất an.Ngay chừng sẽ đánh thức cậu, tôi dìm những đợt bồn chồn đang cựa quậy xuyên cột sống.

Như một thằng ngu tôi đã không biết.Bởi vì cậu nhìn quá đáng yêu trong tay tôi, tôi đã không nhận ra.Là cậu đang nghĩ gì. Đang muốn gì.

“À. Cậu tỉnh rồi?”

Cậu mở mắt ra trong những tia nắng của bình minh.Hai cánh tay tôi ôm chặt cậu, sợ rằng mình sẽ để vuột mất, vẫn ôm chặt không buông khi cậu chăm chú nhìn tôi.

“A ha. Ngủ không được thoải mái lắm phải không? Định dời cậu sang giường mà cậu ngủ say quá đi mất. Ha ha.”

“...”

“Seung Ho?”

Cậu không cử động.Cậu vùi mặt vào ngực tôi. Đặt yên đấy.Áo của tôi đang ướt hết rồi.

“Lúc này... chắc là đẹp lắm.”

“Hả?”

“Nhuộm toàn màu xanh... Chắc là rất đẹp, phải không?”

“À... phải.”

Tôi nhớ cái hồi. Cái hồ xanh tôi đã kể cậu nghe.

Ừ, Seung Ho. Sẽ đẹp lắm. Tôi muốn đến cái chỗ xanh ngời ấy. Nơi tôi với cậu cùng ngắm nhìn, sẽ rất đẹp.

“Chúng ta cùng đi nhé, Seung Ho? Hở?”

“....”

Cậu nhìn tôi đăm đăm. Cậu đã đổi khác? Thật khó xử khi cậu nhìn đăm đăm như thế. Tôi không biết cậu này, vì cậu mọi khi luôn ném cho tôi những ánh mắt lạnh lùng.

“Hãy nói, là cậu sẽ đi với tôi, Seung Ho.”

“Ừ. Chúng ta cùng đi, Woo Hyuk.”

Tôi đã hạnh phúc.

22. Chương 22

Thế nên tôi đã không biết. Rằng giọng cậu dao động đến chừng nào.

Tôi đã hạnh phúc.

Nên tôi không nhận ra, Đôi mắt đang nhìn tôi, đang run.

Jang Woo Hyuk thẳng ngu.

“Có cần phải đi không?”

“Xin lỗi.”

“Chắc. Biết làm sao. Nhưng cậu phải quay về nhanh nhanh đó.”

“Ừa.”

Khi cậu nói cậu phải về phòng, tôi muốn giữ cậu lại nhưng cậu nói rằng em cậu đang chờ, và tôi không thể nhất mực khẳng định mãi.

‘Tôi có chuyện cần nói với Hyunie.’

Cậu sẽ nói gì với em cậu? Cậu sẽ nói gì? Tôi trong vẻ mặt cười gượng gạo để cậu đi với lời hứa cậu sẽ quay trở lại.

Khi ấy, nếu tôi nói về vết thương bên hông trái của tôi, liệu tôi có thể giữ cậu lại không...

Không. Không. Có thể là, cậu sẽ cười nhạt và thả tay tôi ra. Cậu vẫn chưa nói với tôi về vết sẹo trên cổ tay em trai cậu.

Điều duy nhất tôi có thể làm là chờ. Ngay từ đầu đã thế. Cái quyền duy nhất tôi có được là chờ.

Luôn luôn ở một chỗ này. Không suy dịch. Tôi chờ cậu.

Vàng dương đã mọc cao trên đỉnh trời rồi.

Paint It Black 31— Gần như xanh trong

Đừng tha thứ cho em.

|| Chil Hyun ||

Anh trở về.Tôi không có can đảm để ôm đôi vai vẫn còn hơi ấm của gã đó.

“Anh về... Em cứ tưởng anh không quay lại nữa.”

“....”

“Sao anh không chạy?”

“Dù tôi có chạy cậu vẫn đi theo.”

“....”

Nước mắt sắp chảy khi tôi đối mặt với anh, giọng nói yếu ớt.

Đừng làm thế, anh. Em không muốn làm khó anh đâu.Chỉ là... chỉ là...

Muôn đời, anh vẫn ở trước đầu ngón tay tôi.Dù có với cỡ nào cũng không đến được.Nhưng anh lúc nào cũng trước đầu ngón tay tôi làm tôi không thể đầu hàng.

“Chúng ta đi chứ.”

“Vâng.”

“Chỗ này.. đẹp quá.”

“Ừ.”

“Anh, em...”

“Suyt...”

Anh che miệng tôi lại.Anh lắc đầu như anh đang buồn.

Có phải vì anh không muốn nghe?Luôn luôn, những lời bày tỏ của tôi rơi thẳng xuống chân trước khi kịp cất cánh.Nhưng.. bây giờ thì, đã không cần nữa.

Tôi không sợ đâu.Tôi không sợ đâu, vì tôi đang ở cùng với anh.

Bắt đầu từ mắt cá chân, rồi đầu gối, lên đến thắt lưng.Thân nhiệt bắt đầu giảm dần, nhưng tôi không buông tay anh.Không bao giờ buông tay.

Bọt khí bập bùng chung quanh anh và tôi.Đẹp quá.

Ở giữa những luồng bong bóng nước đang đua nhau nổi lên trên mặt hồ đó,Anh, mắt nhắm nghiền, rất đẹp.

Anh mở mắt từ từ và nhìn tôi và như là anh đang cười.Ấm lắm, nơi này.Đi xuống vực sâu không đáy này, cùng nhau, tôi cười với anh.

Những giọt mang màu nước đang cuốn vòng quanh không còn gây đau nữa.

Tôi vui sướng.

Và, tôi xin lỗi.

Lần sau, khi tôi được tái sinh, tôi sẽ làm một đứa trẻ ngoan.Em xin lỗi vì em đã yêu anh, Seung Ho.

Chìm xuống cõi sâu, không bao giờ ngoi mình lên nữa.Và tất cả trở nên im lặng.

Paint It Black hồi kết.— Gần như xanh trong

Nơi đó thật sự rất đẹp như lời anh nói.Xin lỗi. Tôi đã không giữ lời.Đừng tha thứ cho tôi.

Đoạn Kết.

Nơi đó phẳng lặng vô cùng.Nó nuốt mọi thứ vào lòng và không hé lộ điều gì.

“Chúng ta đi chứ, Woo Hyuk?”

“À... Ờ.”

Woo Hyuk chậm rãi đứng dậy sau câu nói của Hee Jun, nhưng anh không cất bước.

“Cậu cho là họ muốn trả thù không?”

“Gi?”

“Tôi cứ nghĩ khi thấy ông ta khóc. Cái người mà họ nói là cha của Chil Hyun và Seung Ho đấy.”

“....” “Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” “Tôi thật là ngu.”

“....”

“Tôi nghĩ tôi đã quá tự tin rồi. Nên mới ra nông nổi thế.”

“....”

“Cậu ấy nhìn kiên cường quá. Vì thế... Có khi... Cậu ấy không thể nghĩ đến tôi. Bởi vì Seung Ho.. thật sự quá nhả nhận.

“....”

Có lẽ cậu đã không thể bỏ rơi người em non nớt của cậu được. Có lẽ cậu đã thương em cậu rất nhiều.

Sao tôi không thấy? Sao tôi không nắm cậu lại? Sao tôi không nhận ra ánh mắt đầy nỗi tang thương? Quá u mê trong hạnh phúc mà tôi đã mất đi tất cả.

“Tôi biết một cậu bé này...”

“...?”

Woo Hyuk quay đầu trước câu nói bất ngờ của Hee Jun.

“Cậu bé này là một đứa bé có nụ cười rất xinh. Cậu bé này mong manh và trắng lấm. Lúc nào tôi cũng mong làm cậu bé luôn vui vẻ cười, nhưng không được. Tôi nghĩ vì tôi còn nhỏ quá. Vì tôi vô ích quá. Nhưng mà, tôi có thể cho mượn một bờ vai.”

“....”

Woo Hyuk đi đến Hee Jun và úp mặt vào vai anh. Hee Jun nhắm mắt khi tiếng khóc nhỏ thoát ra.

Chắc là tôi không đến đây nữa. Sau này, sẽ không thể đến đây nữa.

Bởi vì con cáo với đôi mắt u hoài đã không còn trên cánh đồng vàng. Chắc là, tôi không bao giờ gặp nó được nữa rồi.

Cậu có còn chờ nữa không? Cậu có hạnh phúc không? Cậu có hạnh phúc không, Seung Ho?

Tôi mong rằng cậu sẽ không khóc nữa. Chú cáo nhỏ của tôi. Tôi mong cậu được nhiều hạnh phúc. Seung Ho của tôi.

Câu nói trước đây tôi không nói được với cậu, bây giờ cũng không thể nói. Bởi vì Jang Woo Hyuk khờ dại đã để lỡ cơ hội mất rồi.

Tôi yêu cậu, Seung Ho. Tôi yêu cậu. Tôi yêu cậu.

.....

Tôi yêu anh. Tôi yêu anh. Tôi yêu anh, Woo Hyuk. Nên xin lỗi anh. Xin lỗi anh.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/paint-it-black>